Stelian Țurlea

IUBEȘTE-MĂ!

virtual-project.eu

INTEGRAL

IUBEȘTE-MĂ
Stelian Țurlea

Colecția NOD
Coperta: Daniel NICOLESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Iubește-mă!: roman / Stelian Țurlea. – București: Integral, 2022
ISBN 978-606-992-654-3

821.135.1

INTEGRAL, 2022

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit în România

ISBN 978-606-992-654-3

Stelian Țurlea

IUBEȘTE-MĂ!

roman

Orice asemănare cu persoane în viață este pur întâmplătoare – și în această carte.

Pentru Daria

Memoria e cea care ne alcătuiește viața.

AURORA LIICEANU

Totul trebuie povestit cel puțin o dată; tot ce ni se întâmplă, tot ce vorbim sau ni se povestește, tot ce vedem cu ochii noștri sau ne iese din gură sau ne intră prin urechi, toate la câte luăm parte trebuie să aibă un destinatar în afara noastră. Fiecare lucru va trebui să fie povestit cuiva.

JAVIER MARÍAS

Prolog

Sabin era un ziarist care nu se apropiase vreodată de un subiect de scandal

de obicei făcea analize politice

când se plictisise să tot repete lucruri știute de toată lumea, se apucase de reportaje pe subiecte de care nu se apropia nimeni – din teamă, din neștiință, din nerăbdare, din silă

obținuse câteva premii pentru o anchetă despre oamenii fără adăpost, o alta despre cei care trăiau în canale, o alta despre copiii fugiți de acasă, o alta despre adolescentele răpite și vândute să se prostitueze

după cea din urmă fusese bătut măr, înjunghiat și lăsat să-și dea duhul pe o alee lăturalnică

se întâmplase să ajungă acolo o pereche înfierbântată în căutarea unui loc întunecos, în care să și-o tragă în grabă

alertaseră ambulanța, poliția sosise înaintea paramedicilor

Sabin a scăpat cu viață

a făcut o declarație publică: nu știa cine erau agresorii, nu-i văzuse în viața lui, nu-i văzuse nici în noaptea aceea, purtau cagule, nu le auzise vocile, acționaseră ca în filmele proaste de pe toate canalele televiziunilor

Victoria văzuse declarația, și-a zis că omului ăstuia i-ar putea spune tot, l-a căutat, l-a descoperit, s-a străduit să-i câștige încrederea, l-a dus într-o dimineață când ieșea din tură să bea o cafea cu croasanți cu unt, i-a spus în cele din urmă

vreau să-ți povestesc ceva

nu mai sunt ziarist, cum n-ai aflat? mi-am dat demisia

nu ca ziarist mă interesezi; minți, m-am informat, nu ți-ai dat nicio demisie

dar nu mai lucrez

pentru că așa vrei

pentru că așa vreau, m-am săturat

atunci, ieși la pensie!

cine te lasă? deși ce mi s-a întâmplat m-ar ajuta să ies pe motive de boală

și din ce-o să trăiești?

o să scriu cărți

exact asta mă interesează, dar n-o să câștigi, n-o să câștigi niciun ban din cărți!

știu

tot idealist ai rămas; deci am făcut bine că am venit la tine, vreau să-ți spun povestea mea, ești și scriitor, o să fii în stare să scrii o poveste ca lumea, se va vinde

nu înțeleg

o să-ți povestesc ție, poți înregistra, poți stenografia, te privește, dar vreau să scrii o carte bună, să nu schimbi prea mult din ce îți spun, ci să spui adevărul meu, n-ai mai făcut asta, dar ești singurul capabil, așa cred, n-o să te umpli de bani, dar o să-ți placă povestea, sigur se va vinde, mulți o vor citi, sigur o vor citi

cum ai ajuns la mine?

te-am găsit în fișele mele, ai apelat demult la un site

ce-am făcut?

ai să înțelegi când îți povestesc; mâine ești liber? e sâmbătă, o să ne ajungă ziua să-ți povestesc și te apuci de scris

cum să scriu? nici nu știu despre ce e vorba, poate e o crimă la mijloc, du-te la poliție

e o poveste despre iubire, dacă nu există iubire în lumea asta, nimic nu mai e cum trebuie, sunt convinsă că ești în stare s-o spui, cum eu nu mă văd în stare

te rog, vreau să mă înțeleg și eu

Prima parte

1.

M-a intrigat mereu începutul unui roman celebru, pe care l-am citit de câteva ori: toate familiile fericite se aseamănă între ele, fiecare familie nefericită, însă, este nefericită în felul ei

n-am crezut până n-am experimentat pe pielea mea

de fapt, în mare, aveam habar din ce li se întâmplase prietenelor mele care se despărțiseră de soți, le ascultasem povestind fără să fiu atentă la amănunte, cum fac mai toți oamenii care sunt convinși că nu-i va lovi vreodată o nenorocire și nici nu prea vor s-o afle și, când s-a întâmplat, amănuntele acelea pe care nu le știam și mi se păruseră neinteresante m-au dat peste cap, deși probabil că ele erau identice, ar fi fost bine să le știu, doar că devin nemăsurate, apăsătoare, oribile sau magice atunci când le trăiești

pentru că, până atunci, eram convinsă că trăiesc experiența iubirii absolute

toți suntem la fel de naivi

adică aveam un soț pe care-l iubeam, ne căsătoriserăm de tineri, nebuni pur și simplu, eu – profesoară de română la o școală oarecare, dar adoram copiii, el – asistent universitar, isteț ca naiba, se oferea pentru tot felul de corvezi pe care nu le accepta nimeni, conferințe, seminarii, în plus, și-a luat doctoratul și a ajuns neașteptat de repede conferențiar

mi se părea împlinirea deplină, ne făcuserăm o casă, îi făcusem doi copii, de fapt mie mi-i făcusem, nu cred că a fost vreodată prea entuziasmat să fie tată, dar nu-i pot reproșa nimic, era desăvârșit ca tată

și când ei, copiii, s-au maturizat și și-au terminat studiile și au vrut să trăiască pe picioarele lor, la casele lor, chiar dacă nu se căsătoriseră încă, și am rămas singuri noi doi într-un apartament ce părea pustiu, totul s-a dat peste cap

adică trecuseră douăzeci și unu de ani și într-o zi mi-am dat seama că nu-l mai iubesc, nu știam de ce, nu făcuse încă nimic

probabil că simțea același lucru

se strecurase o răceală între noi, o indiferență, sigur aveam o parte din vină, nu putea fi numai a lui sau numai

a mea, întotdeauna într-un cuplu aproape totul trebuie văzut ca împărțit, chiar dacă nu în mod egal

trecusem de patruzeci de ani, vârstă care mi se părea fatidică, în tinerețe mă gândeam, absurd, că acolo mi se va sfârși viața și poate gândul ăsta a ros în mine până m-a golit de ce avusesem mai bun, m-a schimbat, simțeam că nu mai sunt eu

mă cuprindea uneori disperarea și acționam aiurea, nu mă puteam controla, înțelegeam totul anapoda, de parcă aș fi fost condamnată, nimeni nu mi-ar fi putut scoate din cap că nimic nu mai este ce fusese

nici liniște, nici dorințe, nici iubire până la urmă

și într-o zi am realizat că nu mai făcusem dragoste cu soțul meu de săptămâni bune, poate luni, nici nu mai știam, timp în care adăsta la laptop, în biroul lui, până după miezul nopții, habar n-am ce făcea, scria articole, texte pentru conferințe ori seminarii, se informa, se uita la filme porno, conversa pe chat cu te miri cine, nu voiam să știu, după care venea lângă mine în pat când eram aproape adormită, se întindea alături fără vreo dorință, doar mă lua în brațe, nici măcar de fiecare dată, și începea să sforăie ușor în câteva clipe

din ziua aceea nimic nu mai era cum fusese

am fost brusc mai atentă

și mi-am dat seama că se schimbase și el, concomitent, nu bănuiam că are vreo iubită, nu-mi trecuse prin cap vreodată

însă n-a fost greu să-mi dau seama că iubita aceea apăruse, îmi imaginam că era mai tânără – și era, că era mai vie decât mine – și era, că îi arăta mai multă atenție decât mine – sigur o făcea, că își întinsese mrejele peste el, conștient ori că așa curseseră lucrurile – și se întâmplase

în clipa aceea am simțit că nu mai voiam să fiu căsătorită, pentru că în fapt nu mai eram, dar sigur voiam asta mai demult, numai că nu fusesem conștientă

chiar înainte să-mi spună el că vrea să divorțăm

probabil în adâncul meu mă gândisem și eu că asta era soluția, nu poți trăi alături de un om pe care nu-l mai iubești, adică poți, și încă foarte bine, e obișnuința, e rutina, dar eu n-aș fi putut

nu mai voiam să fiu căsătorită, deși habar n-aveam ce chinuri o să-mi aducă divorțul, de parcă cineva știe vreodată

doar că în sinea mea era o învălmășeală de sentimente, poate încă îl mai iubeam, dar simultan începusem să-l urăsc pentru că mă părăsea pentru o femeie mai tânără

am început să plâng, când eram singură, mă apuca din senin, dacă era acasă și simțeam că îmi dau lacrimile la un gest de-al lui sau de-al meu care-mi adusese bucurie pe vremuri, ori mișcăm dintr-un loc într-altul flecuștețe pe care cine știe când le cumpărasem împreună și izbucnea în mintea mea un torent de amintiri, mă vâram în baie, să plâng în hohote, minute bune

uneori, rareori, îl auzeam strigând

ți-e rău?

răspundeam cât puteam de tare, cu cea mai indiferentă voce

mi-e bine, doar îmi spăl niște lucruri

știam că nu verifică vreodată dacă chiar îmi spălam ceva

asta era tot

când reintram în apartament, durerea îmi dispărea

crezusem că divorțul va fi floare la ureche, pentru că amândoi copiii erau departe și nu aveam mare lucru de împărțit și, cum legile deveniseră mai permisive, aveam să rezolvăm totul amiabil, în câteva săptămâni, să ne mai întâlnim o dată pentru niște semnături pe actele definitive și fiecare să răsufle ușurat și liber

dar a fost cumplit, deși hotărâsem să vindem casa și să împărțim totul, nu s-a întâmplat deloc așa, de parcă toate se încâlciseră în viața noastră

probabil stârnisem în el o ranchiună, cum sigur mi-o stârnise și el mie, și ne-am făcut reciproc despărțirea un calvar

a fost îngrozitor să negociem și să ajungem la o înțelegere care se putea încheia în câteva minute și să plecăm prieteni, doar că deja nu mai eram prieteni

am refuzat cu încăpățânare să apelez la un avocat, s-a oferit să vorbească cu avocatul lui și sigur unica mea replică a fost

ca să mă distrugeți împreună?

siderându-l

treceau lunile și totul părea suspendat, nu știu la ce mă așteptam, încă trăiam în aceeași casă, deși începuseră să se înmulțească serile în care nu mai apărea

o vreme făceam mâncare pentru amândoi și încă mâncam în bucătărie, la aceeași masă

dar, habar n-am când, m-am trezit că nu mai fac nimic pentru două persoane, mâncam singură, fără să-l mai aștept, a fost șocat, a căutat în cămară o conservă pe care a deschis-o cu furie, fără o vorbă, s-a întâmplat de alte câteva ori

pe urmă a încetat și asta, masa din bucătărie nu mai exista pentru niciunul, habar n-am unde mânca, nu l-am întrebat, eram convinsă că nu la iubita lui, care își petrecea serile într-un studio de televiziune, era crainic de știri

îi lăsam pe birou facturile casei care se strângeau vraf, pentru că ne înțelesesem să le plătească el în continuare, nu-mi păsa dacă o făcea ori nu, nu-i atrăgeam atenția, nici măcar în ziua în care au apărut somațiile pentru neplată și s-a înfuriat cumplit

aproape nu ne mai vorbeam

din seara în care n-a mai intrat în dormitor, mi se păruse normal, își întinsese niște cearceafuri pe canapeaua din sufragerie și dormise acolo, în vreme ce eu boceam disperată, cu plapuma trasă aproape peste cap, neînțelegând ce e cu mine, cum ajunsesem în situația aceea

după care au venit reproșurile, învinuirile și insultele, nu țin minte cine le-a început, îmi vine să cred că amândoi sau amândoi le aveam în cap și le-am dat drumul aproape simultan, deși nu-mi amintesc să fi insultat vreodată pe cineva în viața mea, dar atunci sigur am făcut-o

și asta a fost apogeul

nu se mai putea îndrepta nimic

devenisem mai mult decât niște străini care nu se mai suportă, nu mai exista cale de înțelegere

să nu-mi spună mie cineva că divorțul e o treabă suportabilă, poate în romane!

după care, din seara în care n-a mai apărut acasă, fără o vorbă, fără un avertisment, de care oricum n-aveam nevoie, îmi era clar unde înnopta, s-a limpezit totul, ca o lumină, de pe o zi pe alta

și am rămas singură

dar spre surprinderea mea n-am scos o lacrimă, de parcă-mi secaseră toate

de fapt, eram mulțumită, aveam toată viața înainte

ce viață?

încă nu știam nimic

mama îmi spusese să mă resemnez, așa sunt bărbații de când e lumea, de acum deveneam o femeie singură, ca și ea

nu puteam crede

m-am revoltat și ne-am certat cum n-o mai făcusem până atunci

mama avusese un alt fel de viață, divorțase de tata cu ani în urmă, n-am înțeles niciodată de ce, nu mi-a spus niciunul, nici eu n-am întrebat prea insistent, de parcă n-aș fi vrut să aflu și să mă lămuresc, în fond era viața lor, și mama n-a mai vrut să se apropie vreodată de un bărbat, deși era încă tânără, cam cum sunt eu acuma, și roiseră câțiva în jurul ei, curtând-o elegant, ca pe vremuri

nu voiam să pășesc pe calea mamei

și a venit și seara de pe urmă, ne întâlnisem la un restaurant, la care pentru vreo zece minute, un sfert de oră, apăruse și avocatul, să ne dăscălească o ultimă oară ce să spunem a doua zi în fața notarului, dacă ne va întreba ceva, oricum nu-i puteam spune decât adevărul care nu era complicat deloc, nu ne mai înțelegem și vrem să ne separăm

după primul pahar de vin sau votcă, naiba știe ce-a fi fost, m-a făcut mincinoasă și trădătoare, i-am întors vorbele și nu l-am cruțat, i-am amintit de câte ori fusese la curve, deși habar n-aveam dacă fusese când întârzia spunându-mi că participase la interminabile ședințe, eram încântată acum că n-avea replică și-l încuiasem, dar după câteva clipe și-a revenit, m-a întrebat, cu aparentă inocență, dacă mă mai uit pe site-uri de întâlniri, cum făcusem cu ani în urmă

am rămas siderată, mă uitasem pe site-uri ca să văd ce se întâmplă, mă documentam pentru o carte pe care nici azi n-am apucat s-o scriu despre oamenii singuri căutându-și cu disperare o pereche pe internet, m-am apucat să-i spun ca proasta ce făcusem, deși știa demult

ha! a fost replica lui

dându-mi de înțeles că nu crezuse o iotă, explicându-i părea că încerc să mă dezvinovățesc, când eu, spunea el, de fapt îmi căutam relații noi sau poate amanți, chiar sub

nasul lui și în casa noastră, cum de aveam tupeul să-i reproșez că-și găsise o iubită?

i-am spus că-l urăsc pentru tot ce insinuează

nu insinuez, sunt fapte

de unde le scoți?

fapte, a repetat, dialoguri fierbinți cu bărbați care îți făceau declarații, primeau răspunsuri la fel de fierbinți, imaginați împreună situații de iubire, ca să nu zic de-a dreptul de futut

cum îți permiți?

pe care le imprimai pe urmă și le strângeai teanc, doar că aveam încredere în tine și știai că nu controlez nimic sau nu-ți păsa, oricum s-a întâmplat să nu le vâri în sertar, le-ai lăsat lângă laptop și într-o dimineață în care aveam nevoie urgentă de un laptop, al meu se defectase, l-am folosit pe al tău, și, cât așteptam să se deschidă, mi-am aruncat ochii pe teancul alăturat, am citit fără să vreau, m-au uluit

erau pentru carte, nu înțelegi?

ha! a făcut el din nou, ce mi-ai putea spune?

și-n clipa aceea chiar s-a rupt totul

i-am spus că-l urăsc, mi-a răspuns la fel, ne-am certat ca chiorii, insultându-ne

a doua zi se pronunța divorțul

despre soțul meu n-am vrut să știu ce face, unde este, cum îi merge, nimic, nu mai exista, l-am întâlnit după mulți ani, întâmplător, abia de ne-am vorbit, de parcă nu trăisem o viață împreună

2.

N-am rămas singură, nu mai suportam să fiu singură

nu m-am resemnat, cum îmi spusese mama, când am rămas singură, că viața s-ar fi sfârșit pentru mine, nu voiam cu niciun chip asta, nimic nu se sfârșise, nimic nu se sfârșește vreodată

cum să mi se sfârșească viața la patruzeci de ani?

mă credeam în stare de orice, mi se deschideau noi orizonturi, mă simțeam tânără, era multă lumină în mine, câtă nu avusesem până atunci

l-am întâlnit pe Liviu, un bărbat superb, mai tânăr decât mine și cumplit de gelos, nu mi-am făcut probleme când s-a mutat la mine, deși n-aveam mari planuri, cred

că eram fericită, mai degrabă voiam cu orice preț să fiu fericită, oricum aveam o liniște în mine și un echilibru care mi se părea exact ce aveam nevoie, deși tot timpul am simțit că ceva nu era în regulă și nu reușeam să-mi dau seama ce anume

cred că începusem chiar să-l iubesc, foarte timid, nu eram sigură, dar era confortabil, eram la o vârstă la care apreciezi starea asta, nu-mi făceam multe planuri pentru viitor, lăsam viața să curgă peste mine și mă străduiam să-l temperez când făcea el planurile, năvalnic

lasă-mă în ritmul meu, îi spuneam, pas cu pas, nu mă grăbi, nu pot altfel

dar a trecut un an! Răspundea

dar au trecut doi ani! răspundea după alt timp

și?

pe urmă n-a mai răspuns, nici eu nu mai aveam ce să temperez

am trăit împreună vreo patru ani, ceva mai mult, mergând împreună în lume, oriunde ni se năzarea, dar nu l-am socotit vreodată partenerul ideal

apoi a venit clipa când, după ce mă dusese la Paris, îngenunchease în fața mea, lângă Arcul de Triumf, oferindu-mi un inel și cerându-mă în căsătorie, am avut un fior, mi-au dat lacrimile, am crezut că de emoție, dar era de mila lui, pentru că n-am găsit să spun decât

să mai așteptăm

ce femeie nu-și dorește să fie cerută de soție în genunchi, lângă Arcul de Triumf? ce femeie nu s-ar topi de fericire?

m-am întrebat mereu ce-a fost în mintea mea?

eram nebună

dar în așteptarea care a urmat a înnebunit el de gelozie

într-o zi m-a căutat cu disperare, sigur că îl înșel cine știe pe unde, nu-i spusesem unde mă duc, nu-i spusesem nici altădată, pur și simplu umblasem prin magazine, ca oricare altă femeie, nici nu simțisem când trecuse o jumătate de zi

am fost îngrozită de reacția lui, ne-am certat cumplit și nu ne certasem niciodată până atunci, probabil a spus vorbe grele, sunt convinsă că i-am spus și eu, nu le țin minte

țin minte că eram atât de furioasă, că nu mai puteam suporta nici privirea lui, nici fățoșenia lui, nici încercările

lui de mângâiere, nici apropierea lui, nici cuvintele lui, nimic și i-am cerut să plece

pur și simplu au ieșit vorbele din mine, fără să mă gândesc, e posibil să-mi fi părut rău, n-am stat să analizez, nici nu reușesc să-mi amintesc

dar și reacția lui a fost la fel de neașteptată

și-a strâns hainele într-o valiză, nu erau multe, bombănea tot timpul, probabil înjura, habar n-am, n-auzeam, era alt fel de zumzet în capul meu și a plecat

sigur a doua zi și-a cerut scuze, dar a fost în zadar, sigur a doua zi, a treia zi, a venit să stăm de vorbă, l-am primit în casă, dar am refuzat orice ofertă de împăcare

m-a implorat să las măcar timpul să treacă și să o luăm de la capăt, să-i acord a doua șansă

va fi degeaba, i-am spus

a fost degeaba

chiar dacă luni la rând îmi telefona, mă întâmpina în dreptul casei, când mă întorceam de la școală, cu brațul plin de flori, ca un îndrăgostit adolescent, îl găseam uneori dimineața în fund pe preșul din fața ușii, ca un câine bătut, mă gândeam, mă invita la concerte, la teatru, la nu știu câte spectacole, uneori acceptam, alteori nu, mă invita la restaurant și-l refuzam, mă invita la plimbări în parc și-l refuzam, nimic mai mult n-a fost

ce ai vrea să fac mai mult? izbucnea uneori

nu vreau să faci nimic

târziu a înțeles că e totul sfârșit

am rămas prieteni, sau așa vreau să cred

oricum, de câteva ori mi-a cerut ajutorul, mama lui era în spital și el era plecat într-o deplasare și am fost la spital s-o văd și să vorbesc cu doctorii

dar în cele din urmă a încetat să-mi mai telefoneze, nu mă mai întâmpina, poate se resemnase, habar n-am ce mai face

nici nu mă mai gândeam la el

apăruse viitorul meu soț

3.

Și în timpul ăsta deschideam uneori site-ul pentru întâlniri între adulți, am făcut-o în toți acei patru ani, nu foarte des, mă abonasem și puteam intra oricând, noaptea, discutam uneori cu figurile care apăreau acolo, erau

pentru mine doar niște figuri, nu chiar bărbați în carne și oase, continuam să-mi fac fișe, strânsesem un teanc enorm

fișe cu datele esențiale ale profilurilor lor, ce cred despre familie și prieteni, cum văd o relație, cum se văd personal, cum vor să se dezvolte, hobbyuri, ce muzică preferă, ce spectacole preferă, ce mâncăruri preferă, ce filme preferă, dacă citesc și ce citesc, unde vor să călătorească, cum își petrec timpul liber, dar esența era transcrierea convorbirilor noastre, majoritatea anodine, fără sare și piper, abandonate repede, însă unele înflăcărate, altele cu confesiuni care mi se păreau caraghioase ori mă înspăimântau, cu cereri de întâlniri din care oricum nu se alesese nimic, pentru că le refuzam, îi abandonam în clipa aceea

dar acceptasem de câteva ori, rar, și mi se păruse totul de o stupiditate crasă, ori poate îi nimerisem eu pe cei mai răsuflați, nu știau să vorbească, n-aveau visuri, nu știau ce vor în afară de sex

majoritatea celor care apelau la site-ul acela, cred că la toate, nu-și doreau decât partenere de pat, rareori chiar voiau să scape de singurătate, care oricum nu părea să-i macine

nu mi-a fost greu să ajung la ideea de la care va porni cartea mea, dacă va porni, că majoritatea, dacă nu toți, sunt niște Casanova, sistemul care îi ghidează e sexualitatea – și pe femei la fel

sunt surprinsă când realizez asta, și mai surprinsă când mă întreb dacă eu sunt deosebită de ei prin ceva

ori eu căutam altceva, căutam un suflet, o lumină care să se îngemăneze cu lumina din mine, cum să le spun asta, dacă nu înțelegeau singuri?

înțelegeau însă repede că nu au nicio șansă în ce-și propuseseră cu mine

cu vreo doi am rămas prietenă, oricum le spusesem tuturor, din prima clipă, că nu vreau căsătorie, nici amantlâc, ci prietenie în care să te mărturisești ca unui prieten

însă aproape toți erau un subiect nemaipomenit pentru cartea mea

sunt convinsă că și femeile care apelau la acel site, nu erau cu nimic mai presus, nicio idealistă, se comportau aidoma, dacă nu mult mai rău, acceptând orice, pentru că

o femeie poate ajunge disperată de la o vârstă încolo, pentru că rămâne singură, n-o mai bagă nimeni în seamă și n-are cu cine să schimbe o vorbă ori să facă dragoste – și orice ar spune lumea pudibondă, nimic nu e mai important pe lumea asta decât iubirea pentru sexul celălalt, dacă n-am fi ipocriți, am ieși în stradă cu toții strigând

iubește-mă! iubește-mă! iubește-mă! iubeș-te-mă!

până ne pierdem vocile

știu asta

am întâlnit o femeie care și-a însoțit portretul cu o sentință cutremurătoare: fiecare dintre noi are două vieți, dar vine un moment în care realizăm că mai avem o singură viață

dar eu căutam bărbați pentru cartea mea, pe femeile cu care ar fi interacționat ei mi le puteam, mi le pot încă imagina, mă pot multiplica în toate chipurile pe care mi le știu – calină, tandră, iubitoare, visătoare, ademenitoare, agresivă, posesivă, afurisită, neiertătoare, obsedată, obsedantă

fișele cu femei le am scrise, pură ficțiune, sunt convinsă că în cazul lor ficțiunea bate realitatea, ba chiar aș fi dezamăgită de realitate

pentru că aveam în cap să scriu acea carte pe care nici astăzi n-am scris-o

pentru că vreau să fie una formidabilă, cum nu s-a mai făcut, perfecționistă și încăpățânată ca un capricorn ce sunt, vreau perfecțiunea, dacă e să scriu ceva, trebuie să fie ce nu s-a mai făcut, mai bine n-o scriu, sau dacă o scriu nu-i dau drumul în lume decât dacă sunt convinsă că-i perfectă

iar până acum nu sunt convinsă

am scris, șters, refăcut, reînceput de atâtea ori atâtea versiuni că nu le știu numărul, am câteva variante de care nu sunt mulțumită, zac în foldere cu indicații clare, I, II, III, IV, de niciuna nu sunt satisfăcută, dar nu abandonez

am abandonat doar cât a fost aici soțul meu de-al doilea

4.

L-am cunoscut pe site

de fapt, greșesc când spun că l-am cunoscut, a fost doar unul din mulțimea cărora nu le-am făcut o fișă, a fost doar acolo, nici măcar n-am intrat în discuții, nu m-a stârnit prin nimic să intru în discuție cu el

dar el îmi reținuse imaginea, sigur și profilul

și după multă vreme ne-am întâlnit la o reuniune a unor prieteni, s-a oprit în fața mea, zâmbitor, spunându-mi

tu ești Victoria

nu m-am alarmat, putea să știe cum mă cheamă de la prietenii în casa cărora mă aflam

dar el a insistat, ești profesoară, te țin minte de pe site

ce site?

întrebasem într-o doară, eram convinsă că se referă la unul cu pregătiri pentru elevi, la care începusem de curând să colaborez

nu, nu acela, a spus și a precizat care

nu-mi aminteam nimic

în atâția ani văzusem sute de figuri de bărbați, multe se repetau de la an la an, semn că nu-și găsiseră partenere sau erau flușturatici și le pierduseră după ce le găsiseră sau altceva și mai neplăcut se întâmplase cu ei, preferam să nu mă gândesc

însă figura lui nu-mi spunea nimic

nici numele mic, deși era unul rar, nu-l întâlnești zilnic

m-am îndrăgostit de fotografia ta, a adăugat, spre marea mea uluire

noroc că se apropiase gazda și a schimbat discret subiectul, chiar n-aveam habar ce să-i răspund și mă feream și eu să discut de față cu alții

părerile majorității sunt că femeile care apelează la astfel de site-uri, indiferent de motiv, sunt ușuratice, dacă nu curve de-a dreptul, care vor să-și găsească lesne masculi să le satisfacă

o aiureală, o prostie de-a dreptul, dar asta e lumea

am uitat de el și de discuție multă vreme

până în ziua în care m-a sunat

sunt Darius

nu știam cine e Darius, nu-i reținusem numele

cel care s-a îndrăgostit de fotografia de pe site

nu știam ce să spun

nici n-am avut timp, s-a grăbit să adauge, de parcă s-ar fi temut să nu-i trântesc telefonul în nas

aș fi bucuros dacă ai accepta să ne vedem într-o zi, unde vrei, când vrei, la orice oră, la o cafea, un ceai sau o plimbare sau un spectacol sau o masă, doar să-mi spui

mă gândesc, i-am răspuns sec

te sun mâine, la revedere, a zis și a închis

m-am frământat toată noaptea, să accept? să nu accept? și mi-am spus că, la o adică, n-am ce pierde, voi asculta vreo oră un bărbat care-și deapănă amintirile sau frustrările sau obsesiile sau pe toate la un loc și pe urmă îmi voi vedea de viața mea, poate chiar îmi va fi folositor pentru carte

dar n-au fost nici frustrări, nici obsesii, nici amintiri din care să nu înțeleg mare lucru

a fost întâlnirea la sfârșitul căreia am știut că va fi soțul meu

incredibil cum se năpustește viața peste tine, când nu te aștepți și n-ai nicio speranță și niciun plan!

din primele luni ale relației noastre mi-a fost clar că eram pentru el întruchiparea unui vis, așa cum mie mi se părea că era un erou romantic, nu un Făt Frumos, n-avea nici cal alb, nici pene de păun la pălărie, nu era nici atât de chipeș să se înșire femeile după el leșinate să-l vadă, să-l atingă, era un om absolut normal

dar era visul meu

mi se părea o potrivire pe care n-o crezusem posibilă

după nici două luni eram convinsă că nu voi putea trăi fără el, după nici trei luni ne logodeam, după nici o jumătate de an deveneam soția lui

mama, mai trăia pe atunci, era amuzată, surprinsă, uluită de norocul meu și mi-a spus singurul lucru pe care nu l-am înțeles din tot ce-mi spusese în atâția ani

ți-a pus Dumnezeu mâna în cap, ai grijă să nu plătești pentru asta

m-am uitat la ea, copleșită

viața mea care mi se păruse numai un morman de cioburi se schimba total

5.

Au urmat nouă ani de fericire, nu înțelegeam cum de e posibil, chiar și după ce s-a îmbolnăvit, au mai trecut aproape cinci ani tot de fericire

pentru că exista

până să plece

până a plecat

nu știu să spun prin ce am trecut, toate întâmplate se năpustesc din mintea mea, din sufletul meu, să iasă mai degrabă la suprafață

nu știu ce să aleg

pentru că tot, absolut tot, până și certurile noastre puține, că au fost, m-au umplut de fericire

pentru că de fiecare dată înțelegeam ceva nou, mereu altceva, de parcă eu, profesoara, intrasem într-o școală în care învățam zi de zi să trăiesc

atunci am dobândit liniștea, lumina de care tot vorbesc, mă trezeam pe neașteptate scriind versuri, eu, care nu avusesem în cap, ca și astăzi, decât să-mi scriu CARTEA, nu uitasem de ea, dar nu mă mai acapara, pentru că viața mă îndemna la altceva

ce era starea asta, dacă nu iubire?

eram dependentă de el și în același timp perfect liberă

era ca și cum m-aș fi îmbolnăvit peste noapte și fără șansă de vindecare, dar adoram starea mea de boală

tânjeam după iubirea lui, pe care o primeam zi de zi, necondiționat

era ca un drog de care nu te mai saturi, dar nu-ți tulbură mintea defel

eram slabă și puternică, răvășită și recunoscătoare, nesigură și hotărâtă, lacomă să primesc și înnebunită să ofer, vinovată și judecătoare, îl adoram și mă simțeam adorată, cu sentimentul zilnic că o să o iau razna, dacă toate vor continua în acel ritm, dar n-am luat-o razna

cum să-ți spun mai scurt, mai exact, mai simplu ce trăiam? n-am cuvinte, deși cunosc zeci de mii de cuvinte și-mi îndemn mereu, mereu elevii, să facă asemenea mie, să citească, să citească, să citească, să afle cuvinte noi, să exprime ce e în ei, să consulte dicționarele, le fac mereu jocuri din care să iasă cu ceva, toate orele mele de curs sunt niște jocuri

plecarea lui a fost un calvar, dar n-o socotesc plecare, pentru că îl simt mereu în mine

sigur la fel li se întâmplă și copiilor mei, băiatul, Marius, îl adora și îl adoră în continuare, iar în zilele în care are dosare dure la tribunalul lui, îmi spune că se gândește dimineața, înainte să plece de acasă, la el, și se simte puternic; fata mea, Andreea, gândește la fel

n-am fost panicată de pierdere decât puțin timp, când, în singurătatea mea bruscă, se strecurau clipe aberante de gânduri la sinucidere, din care mă simțeam extrasă de o lumină venită tot din mine, care era el, el din mine, el care continua să trăiască în mine

înțelegi?

era o nefericire atât de copleșitoare, că nu-mi găseam uneori vorbele, dar de fiecare dată mă scotea la suprafață lumina din mine

era o despărțire definitivă și o prezență definitivă și din amalgamul ăsta știam că am să mă vindec repede și o să trăiesc în continuare, poate nu aceeași poveste, ar fi fost imposibil, poate nici ceva asemănător, ar fi fost și asta imposibil și nici nu-mi doream

îmi doream, în momentele în care, după vreun an, începusem să mă gândesc la viața mea, că voiam ceva diferit, total diferit, care să se desfășoare în paralel cu tot ce fusese, eram convinsă că e posibil și asta urma să fie vindecarea mea

6.

La patru ani după ce ne-am căsătorit s-a îmbolnăvit de cancer, unul fără șansă, dar a mai avut șanse, amândoi am avut, pentru că a mai trăit încă aproape cinci ani, din ce în ce mai epuizat, mai slăbit, îngrijit de mine ca un copil, eram fericită că o pot face

nu voiam să accept altceva decât că o să trăiască

îl boscorodeam când îmi spunea că pleacă

mă înfuriam când îmi spunea să plecăm împreună, nu luam în seamă vorbele lui, pe care le socoteam egoismul bolii, ci doar îi strigam: nu pleci nicăieri! auzi? nu pleci nicăieri!

și râdea, de fapt zâmbea doar, nu mai avea putere să râdă

până în ziua în care…

de ce mă pui să-ți spun toate astea? vrei să plâng?

nu te pun eu, n-am scos o vorbă de când ai început să povestești, te las în voia ta să te descarci

eram uluită, sunt și acum, câtă compatibilitate exista între noi

râdea, când mă întrebam și îl întrebam cum e posibil

râdea, când făceam jocuri cu numele noastre: Victoria-Darius, Victor-Daria, spunându-i că suntem interșanjabili, pentru că am ajuns o singură ființă și mi-e greu să aflu unde începe unul și unde începe celălalt, în mine erau ambele

râdea când îl strigam cu numele meu

râdea când îi spuneam că nimic nu se va termina între noi și ne vom sufoca unul pe celălalt până la adânci bătrâneți

râdea când îmi doream să fiu o femeie precum cele din jurul meu și-l rugam să mă învețe și-mi explica cum nu e posibil, pentru că eu eram ca un copil, nu mă simțeam copil, mă revoltam și îmi aducea argumente care mă blocau, niciodată nu mă văzusem din afară, adică așa cum mă poate vedea unul din afară și care să fie simultan și în interiorul meu, deși trecusem printr-o lungă căsătorie și printr-o relație care semănase cu o căsătorie

aveam uneori senzația că sunt rănită și el mă vindecă

aveam momente de panică și de singurătate, chiar și cu el încă în viață, pentru că nu înțelegeam cum e posibil să trăiesc așa ceva și cum e posibil să se sfârșească, abia îmi jugulam disperarea

sigur va fi fost pasiune, cum să-i spun altfel?

7.

Firește că a fost catastrofal, fără să realizez că e catastrofal

ce s-a întâmplat cu mine semăna cu scormonitul în pământ al unui sfredel imens care scoate la suprafață ce nu știai că există

recunosc că mi-a fost frică

îmi puneam la îndoială existența

eram slabă, dar nu știam cum să fiu altfel

aveam momente când mă temeam și nu eram bună de nimic, mă simțeam pitică, neînsemnată, pierzătoare, o epavă, nu mă recunoșteam, cu momente de panică și de singurătate

îi scriam scrisori, de fapt nu scrisori, doar însăilări pe fel și fel de foi lăsate în urma mea, semănau cu fărâmiturile aruncate de Hänsel ca să găsească drumul înapoi spre casă, spre mine însămi, într-o călătorie în care eram singură și a ținut luni și luni

foi în care scriam cât de caligrafic puteam

la nesfârșit

sunt aici, te iubesc

sunt aici, te iubesc

adormeam în brațe cu câte un carnet în care îmi propuneam să-i trimit mesaje și uitam să le mai scriu, sau nu eram în stare, purtată de gândul crud că imaginea lui atât de vie în nouă ani începe să se estompeze, îngrozită că va deveni străvezie într-o zi, ca și cum s-ar șterge și nu voi mai avea de unde s-o apuc

strigam în sinea mea:

nu! nu! nu! nu se poate!

nu eram singură, erau copiii care mă căutau zilnic, era fiica mea, care m-a îndemnat să umblu în lume

dar e pandemie! strigam

și ce dacă? vrei să mori de singurătate?

mă îndemna să mă înscriu pe un site de întâlniri pentru oameni maturi, poate voi cunoaște pe cineva

o priveam cu ochi goi

nu voiam să cunosc pe nimeni

sau îi răspundeam în sinea mea: dacă ai ști de când o fac!

erau câteva prietene care insistau să mergem la o terasă, ori măcar prin magazine, ca fetele

nu mă interesa nimic

aveam probleme de concentrare, toate mi se păreau incontrolabile, toate mi se păreau un hățiș în care nu aveam curajul să intru, când, de fapt, eram în hățiș și nu știam cum să ies

și când mă simțeam așa, mă trezeam că răsună în capul meu niște versuri, de parcă mi-ar fi fost comandate, mi se mai întâmplase înainte ca el să plece

aveam uneori senzația că devin o aripă și cresc pe umerii lui, prezent în mine, am scris asta

iubirea-i o aripă
care crește
la umărul
celuilalt

pare
din tine,
din mine,
da-i din cerul înalt

și înainte să plece îi scriam:

de va fi
să cad,
în brațele tale,
să cad,
să-mi fii aproape,
de suflet,
și cald,

de va fi să-mi fie,
așa de aproape,
depărtarea,
să m-aștepți la intrarea,
din dreapta
sau din stânga,
totuna,

oricum,
cred,
că o să te caut întruna,
până o să mă
știu bine,
și o să ajung,
așa de depărtarea,
aproape, de tine

dar n-am terminat niciunul dintre aceste poeme, o s-o fac mai târziu, într-o altă încercare a vieții mele

Partea a doua

Priveam pe fereastră orașul topit sub frunzele galbene ale căror umbre calde le fugărea vântul și mi se făcuse un dor nebun să zburătăcesc și eu, să nu mai fiu abur, ci femeie matură cum nu țineam minte să mai fi fost

s-a întâmplat tocmai atunci să mă sune, după o lungă absență, Paul, bărbatul întâlnit pe site cu care mă văzusem de câteva ori și stabilisem să rămânem prieteni

nu vrei să mergi la munte?

n-am știut ce să răspund, sigur a răzbătut teama din tăcerea mea

suntem mai mulți, stăm o noapte, două zile, ne destindem, o să-ți fie bine

tot nu răspundeam

nu te teme că te invit să mă culc cu tine, va merge și iubita mea, am o iubită, te vei simți bine, mergem cu mașina noastră

ai o iubită! am exclamat, felicitări!

mergi?

am acceptat

doar ca să aflu în ce hal ne-a adus pandemia pe toți, pe absolut toți

mă apăsase ca niciodată până atunci, îi izola pe oameni și nu-i puteam vedea când simțeam nevoia, iar când dădeam de ei înțelegeam cât de indiferenți deveniseră, înrăiți, modificați, cu sufletele pierdute – sau asta credeam

pentru că nu mă căuta nimeni de când plecase Darius-Victor-El, de parcă s-ar fi temut să nu se încarce cu durere, nu mi se mai confesa nimeni, ori o făceau rar, nu mai voia nimeni să ne întâlnim, aproape nu aveam unde să mă mai duc, norocul meu că nu mă topesc de singurătate, pentru că simt mereu lumina din mine, mă încălzește și îmi ajunge

sau nu?

era o mașină normală, ușor uzată, asta m-a liniștit, plutea un vag fum de țigări pe care nu reușea să-l alunge brădulețul odorizant atârnat de oglinda retrovizoare

iubita lui Paul era o fată frumușică, durdulie, cam pufoasă după gustul meu, cum citisem recent într-o carte,

o chema Nirvana, m-am abținut s-o întreb cum de primise un nume atât de magic, probabil intriga pe toată lumea, de s-o fi săturat să dea explicații

n-am întrebat-o și eu, să nu-i mai creez un stres, deși s-ar fi putut să nu-i pese

era cu mult mai tânără decât Paul, părea fericită în scaunul din dreapta lui, mai degrabă inconștientă, trăgea dintr-o țigaretă electronică, nu știu de ce țin unii oameni să fumeze oriunde s-ar afla, dar nu era loc să fac mofturi, fusesem invitată și trebuia să accept obiceiurile casei, m-am destins și eu

ascultau muzică la radio, nu eram atentă la drum, Nirvana mi-a povestit pe scurt despre ea, viața ei romanțată de până atunci, nu făcuse mare lucru, nici n-avea de gând să facă, mă îndoiam că spune adevărul, poate voia să mă impresioneze cu dezinvoltura ei și pe mine, după ce îl îmbrobodise pe bărbatul de la volan, sărea în ochi că e căzut în limbă

dar era isteață, a înțeles repede că n-am de gând să-i fiu rivală și n-a mai vorbit despre lucrurile grozave pe care, chipurile, le făcuse până atunci și a început să mă descoasă

ca între fete, tot repeta

n-ai un iubit? m-a întrebat de câteva ori, ești tânără, dar ochii ei spuneau altceva, n-am băgat-o în seamă

i-am spus cât de succint puteam că eram profesoară și-mi ajunge

s-a mirat, de parcă ar fi fost o boală, n-am mai cunoscut o profesoară în zilele astea, zicea, mai există?

aproape m-am enervat, am insistat să-i spun că-mi plac copiii și-mi place să fac ore cu ei, pe care le transform în jocuri

în jocuri? s-a mirat, ce fel de jocuri?

orice fel de jocuri, când te joci nu mai știi că înveți și scapi de orice presiune

grozav! a exclamat, m-am prins că exclama aproape la orice și aproape orice i se părea „grozav”, mi-ar place și mie să asist la un joc de ăsta, se poate?

dacă ești în vreo școală, oricare, o să vin acolo să facem jocuri de învățat

n-a răspuns, se gândea, de fapt eram sigură că nu-i plăcuse vreodată în școală și nu se închipuia în vreo clasă, o spusese într-o doară, sigur uita după niciun minut, îl

întreba pe Paul cea mai mare stupiditate pe care o auzisem în ultimul timp

cum se face că numai femeile fac jocuri cu copiii?

el a izbucnit în hohote, habar n-am, du-te la școală să afli

Nirvana s-a bosumflat și o vreme a tras doar îndelung din țigareta electronică

după o pauză lungă am vorbit despre muzică și pasiunea mea pentru Chopin

nu-i plictisitor? a întrebat

nu

probabil tonul meu a fost atât de ferm că n-a mai avut replică

a schimbat vorba, ce-o să facem acolo? l-a întrebat pe Paul

ne distrăm, ne destindem, ce să facem?

„acolo” era un sat de lângă Bran, unul din grup avea o casă măricică, cu trei dormitoare și un living imens, în care puteai să-ți învârți mașina, și un bar pe un perete, cu sticle de toate mărcile și instalații ca la discotecă

din tavanul care se pierdea în cer cobora un glob enorm care se învârtea încet și arunca pe pereți lumini gălbui, ca lăbuțele de câine sau de mâță, te simțeai ca-n filmele animate

mai era un șemineu cât toate zilele, dar nu funcționa

iar în curte un foișor înconjurat pe două laturi de brăduți cât omul de înalți și un cuptor unde au aprins imediat focul să frigă pe jar fripturile și cârnăciorii cumpărați pe drum

ne-am răspândit care încotro

deschiseseră deja niște sticle

am refuzat paharul pe care mi l-au oferit, nu beau

eram unsprezece cu totul, incredibil, trei mașini, era limpede că nu era loc să dormim cu toții acolo în noaptea aceea, doar claie peste grămadă ori dacă am fi făcut cu schimbul, dar gazda, un burtos cu barbă atât de migălos tunsă că nu putea să-i fi reușit decât unui bărbier profesionist, a ținut să precizeze că se poate dormi și în mansardă, unde instalase demult, direct pe dușumele, trei saltele groase și saci de dormit

dar eu vreau camera mea! a exclamat Nirvana, o să-mi fut toată ziua de mâine dacă nu dorm măcar două ore fără nimeni în jur

gazda n-a replicat la limbajul ei, se străduia să găsească o soluție

n-am venit să ne distrăm toată noaptea? începuse să repete și el

dar a intervenit fratele lui, nu-i semăna deloc, un bărbat înalt, sfrijit, cu o voce de fumător înrăit, ușor gâjâită, dar un zâmbet care ar fi dat pe spate orice femeie, căsătorită ori nu

e o soluție, a spus, împărțiți voi, fetele, camerele, noi nu vrem să dormim și la o adică putem urca în mansardă, e loc acolo pentru toți

dar suntem patru! a exclamat din nou Nirvana

și nu puteți dormi două într-o cameră?

mi-am dat seama că eu eram cea în plus, m-am simțit o paria, o clipă mi-a părut rău că nu rămăsesem în apartamentul meu, să mă uit toată noaptea pe laptop sau să scriu poeme, fără să mă enerveze istericalele unei fetișcane

Nirvana, cum poți spune asta?! a intervenit Paul, el mă invitase și se simțea responsabil

stai liniștită, a spus Carmen, abia ni se prezentase, era șoferița uneia dintre mașini, condusese în fruntea plutonului, spusese că ar putea să mai șofere zece ore, nu era deloc obosită, eu pot dormi cu oricine, și oricum îmi ajunge o oră, așa că putem împărți camera

dar n-au trecut zece minute și au venit oaspeți, alți prieteni de-ai lor, patru la număr, care închiriaseră o vilă de peste drum

mai sunt trei camere goale în vila noastră, oricare vrea poate dormi acolo, casa e toată plătită deja

au izbucnit urale și aprobări pe toate tonurile, Nirvana s-a bosumflat din nou, fusese cea care era cât pe ce să spargă gașca, eu și încă o familie ne-am dus calabalâcul peste drum, pentru mine era cel mai simplu, n-aveam decât un rucsăcel cu pijamaua, o bluză și chiloți de schimb și periuța de dinți

când am revenit, acum eram cincisprezece cu toții, m-am prins ce însemna distracție: băutură la greu, dans și muzică tare, noroc că era o muzică divină, probabil printre ei era vreun pasionat

nu cunoșteam pe nimeni în afara lui Paul și a Nirvanei lui care mi se spovedise pe drum, dar după ce s-au făcut prezentările, mi-am dat seama că putea fi o

atmosferă destinsă, mai ales că eram ca de-o vârstă toți, oameni în jur de 50 de ani, încă în activitate, doar Nirvana strălucea prin tinerețe, se prinsese și ea și părea că vrea să fie vedeta admirată, măcar pentru asta

niciuna dintre noi n-o băga în seamă, dar bărbații salivau, cum mă și așteptam

eram o intrusă, dar firea mea i-a făcut probabil să mă accepte în scurt timp, le-am povestit și lor cum fac jocuri cu copiii și erau surprinși

vom face și noi jocuri, a spus unul, nu știu cine, nu-i reținusem numele, nu reținusem niciun nume de bărbat, nici măcar pe al gazdei, ce jocuri?

ce jocuri? s-a strigat

dar nu venise încă vremea

aveau alte meserii, cei mai mulți lucrau ca IT-iști în corporații, câștigau bine, probabil nu se văzuseră demult, începuseră să vorbească despre locurile pe unde fuseseră, de unele nici nu auzisem, ori pe unde aveau de gând să se ducă în vacanțele pe care și le programaseră peste câteva luni

dar poți în pandemie? întrebase unul

dă-o-n măsa de pandemie, poți orice, fusese răspunsul

bem pentru asta!

am ciugulit ceva, m-am plimbat îndelung prin curtea minunată, îmi venea să-mi azvârl pantofii și să merg desculță prin iarba care nu fusese cosită cam de multișor, am urmărit ultimele sulițe de soare roșiatic pe crestele muntelui vinețiu care se zărea nu departe, se înserа, un pârâu susura ademenitor dincolo de drumul asfaltat din fața porților, era o liniște care-ți intra direct în suflet și mă simțeam fericită că am venit

nu luam în seamă hăhăielile grupului, muzica se auzea doar în casă, erau niște înțelepți, nu scoseseră difuzoare pe terasă, să trezească tot satul,

era ce aș fi făcut și eu și ce-mi dorisem

și-n clipa în care am simțit un fior în mine, care știam cât de primejdios poate fi, pentru că-mi aduce aminte de cel plecat, mi-am propus să dansez în neștire toată noaptea

și asta am făcut

ador să dansez, când eram copilă voiam să mă fac balerină, s-au opus părinții, asta nu-i meserie

și Ileana Iliescu n-are o meserie? strigasem, voiam să ajung ca ea

las-o pe ea, a fost o excepție și habar n-ai cât a muncit

dar o să muncesc și eu, vreau să ajung ca ea!

dar s-a făcut voia lor, nu voia mea

am rămas doar cu ce prinsesem vreo câțiva ani, cu mlădierea pe care o am și acum, cu dorul de dans, mai ales

să știi că nu suntem toți bețivi, mi-a spus pe nerăsuflate fratele gazdei care s-a recomandat: eu sunt Radu, n-are vreo legătură cu Cel Frumos, nici cu vreun alt domn, unii dintre noi mai beau fără măsură, dar nu ajung să spargă cheful, d-asta rezistăm ca grup

nu mă tem de asta, am spus

bănuiam, o femeie care inventează jocuri, nu se teme niciodată

îmi făcea curte?

i-am zâmbit și abia atunci am acceptat paharul pe care mi-l oferea a doua sau a treia oară și pe care l-am păstrat aproape toată noaptea

spun aproape toată noaptea că nu cred să se fi dus vreunul dintre noi la culcare până a izbucnit scandalul, de fapt, până a răsărit soarele, pentru că, după scandal, nu-i mai ardea nimănui de somn și doar discutam pe grupulețe și de la un moment încolo toți strânși pe o canapea de piele și pe fotoliile din jur, în livingul imens, încercând să înțelegem

vila de peste drum avea o lumină aprinsă, dar nu se dusese niciunul acolo

îmi făcea curte? de ce nu? mi-am zis și m-a cuprins un fel de euforie, ce e rău în a flirta cu un bărbat? nu sunt frumoasă? nu sunt încă tânără? un alt bărbat mi-ar fura liniștea și mi-ar face viața varză? nu mi-ar alunga singurătatea? nu rămân o femeie respectabilă?

probabil eram vreo două sau trei femei care răspândeam o aură în jurul nostru, sigur Nirvana, prin tinerețea ei, despre mine n-aș vrea să spun, dar nu cred că întâlnești la tot pasul femei care să se bucure de tot ce e în jur și s-o spună și probabil asta atrage, îți dă idei sau măcar vrei să rămâi prin preajmă, poate te contaminezi

eu așa aș gândi, dacă aș fi bărbat

mă atrăgea Radu Cel Frumos, care nu era frumos deloc, doar spiritual

și un alt bărbat mă atrăgea, probabil soțul unei femei atât de obosite, că rămăsese îndelung la masă, se ridicase ultima, apoi își mișcase fundul mare într-un fotoliu dintr-o margine a livingului, de unde urmărea perechile dansând prin ochelarii fumurii cu lentile groase, nu și-i scosese o clipă, nici în lumina aceea amețitoare de discotecă, cu lăbuțe dansând pe pereți, poate avea fotofobie, cine eram eu să judec?

dar era surprinzător cum n-o băga nimeni în seamă, nici bărbatu-su care făcea curte deșănțată tuturor femeilor, spunea bancuri șiruri-șiruri, mi-a stat pe limbă să-i spun să le scrie și să scoată o carte, s-ar umple de bani, avea o voce plăcută, te privea în ochi când îți vorbea și avea obiceiul să-și strângă atât de tare în brațe partenera de dans, lipind-o de el, încât, eu cel puțin, simțeam că nu mai am aer, i-am spus-o

atât de tare mă placi? a izbucnit în râs

dar următoarea invitație la dans am refuzat-o și răspunsul lui a fost să mă urmărească cu privirea înfierbântată oriunde mergeam, orice făceam, de parcă eram ceva prețios ce-i aparținea și nu voia să-l rătăcească ori să-l piardă

așa că m-am întors la Radu Cel Frumos care a deschis larg brațele să mă întâmpine, exact când începuse *Always somewhere,* a Scorpionilor, ador melodia asta și mi-a șoptit

sunt o catastrofă, nu știu să dansez, dar o să mor, dacă mă refuzi

nu vreau să mori

nu mi-am dat seama cum s-a scurs timpul în brațele lui, n-aveam nevoie de pauză, sunt rezistentă, am experiență, naiba știe, doar mă bucur

așa te bucuri întotdeauna? mi-a șoptit

întotdeauna

probabil i-am spus ceva ce n-a înțeles, despre ce vreau de la viață și-i șopteam și eu la ureche

să știi că nu sunt Casanova

nu ești, i-am răspuns, Casanova e celălalt

care celălalt?

am dat din mână, n-avea importanță, las-o baltă, dar probabil îmi văzuse privirea, înțelesese, mă uitasem la bărbatul femeii cu ochelari negri, îi cășunase acum pe

Nirvana, o acaparase cât Paul ieșise pe terasă să fumeze o țigară

era în jur un amestec de voci, muzică, clinchete, chiote, strigăte să ne auzim între noi, parfumuri

semăna cu o petrecere, nu mai fusesem la o petrecere de doi ani, de când plecase Darius-Victor-El, ba mai demult, de cinci ani, ba mai demult, de șapte ani, de când se îmbolnăvise, m-am îngrozit câți ani trecuseră peste mine când i-am văzut în mintea mea rostogolindu-se ca bilele într-o mașinărie rotativă care alege numărul norocos, m-am înspăimântat, o clipă am simțit că mi se taie respirația, dar mi-am alungat gândul, nu te mai gândi, nu te mai gândi, nu te mai gândi, bucură-te doar de ce e în clipa asta

și am continuat să dansez cum n-o mai făcusem, aproape fără oprire, până la miezul nopții, trecuse de miezul nopții

nimeni nu părea obosit, nimeni nu părea dornic să se retragă, în fond, îmi ziceam, suntem încă tineri

sfrijit, dar arăta bine, vorbea bine, un tip educat, știa să pună întrebări și să răspundă, era deștept, începusem să mă obișnuiesc cu vocea lui gâjâită de fumător înrăit, nu mi se mai părea că-mi scrijelește auzul și l-am întrebat

cum de te poți abține atâta vreme să fumezi?

vrei să mergem să fumăm?

leșin dacă nu-mi aprind o țigară, am spus

a râs, spre deosebire de voce, râsul era fermecător

n-am stat pe băncile terasei, ne-am plimbat prin curte și mă întrebam ce-o fi cu prostia asta din capul meu, să merg la munte, în aerul acela dumnezeiesc și-n loc să-l respir cu fiecare suflare, trag în mine fum de tutun

dar o dată în viață poți s-o faci, mi-am răspuns, chiar de două ori, ba chiar de mai multe ori, și m-am liniștit

nu-l auzisem ce spusese cu vocea lui gâjâită care nu-mi mai zgâria auzul

n-ai fost atentă

nu

începea să-mi placă, mă îndoiam că era de vină băutura, nu înghițisem mai mult de trei, patru guri

ești o femeie superbă, mi-a spus

nu cred, exagerezi pentru că flirtezi cu mine, sunt o femeie obișnuită, ești tu drăguț, îmi faci curte acum pentru că suntem la o petrecere, am băut amândoi, am dansat și ne-a plăcut, te gândești că poate mai iese și altceva, îți spun că n-o să iasă, e totul o impresie de moment, nimic mai mult

așa lucidă ești mereu?

ți-am spus: mereu

dar îți pot spune că îmi placi

firește, îmi face plăcere, dar nu vreau să-ți creezi iluzii, nu vreau să mă angajez într-o relație

de ce?

nu vreau să spun mai mult, nu acum, nu vrei să fumăm în liniște și să privim cerul cu stele, n-am mai privit cerul cu stele de nu mai țin minte, tu, nu?

sunt mincinos dacă spun că habar n-am?

nu, dar nu te cred

se făcuse ora trei, poate mai mult, nu-mi venea să cred, petrecerea continua și pe urmă s-a spart brusc, habar n-am în ce moment, motivele le-am aflat târziu, după ce am pus cap la cap toate piesele, nimeni nu știa întregul, doar frânturi

am făcut-o stând pe canapeaua de piele, cu muzica în surdină, am încercat fără, dar ni se păruse tuturor înfiorător, de parcă ne-am fi aflat într-un cavou, doar luminile stroboscopice le stinsesem și aprinsesem o lumină normală

asta se întâmplase după ce plecase salvarea

nu știu cine o chemase, probabil Paul

au ridicat-o pe Nirvana pe o targă și Paul a insistat să meargă cu ei

iar noi am rămas să deslușim ce se petrecuse

din frânturi am înjghebat o imagine care nu știu dacă era cea reală, dar era sigur pe aproape

Casanova pusese ochii pe Nirvana, dansau strâns, dar nimic care să scandalizeze, a schimbat mai multe partenere, s-a întors la ea și pe urmă au dispărut amândoi, nimeni nu observase, Paul fuma din nou pe terasă și când a revenit, a căutat-o

i-a găsit pe amândoi într-un dormitor, îmbrățișați, nu apucaseră să se dezbrace, nu făcuseră practic nimic, dar

trebuia să fii copil să nu-ți dai seama de ce ședeau acolo pe întuneric, gâfâind

Paul l-a pălmuit pe Casanova, care s-a retras fără o vorbă, pe Nirvana a făcut-o curvă nenorocită și proastă pe care a scos-o din mocirlă să-l facă pe el de căcat

și a ieșit trântind ușa în urma lui

fuma din nou pe terasă

nu știu care dintre bărbați s-a dus după el să-l liniștească, nu s-a întâmplat nimic, omule, n-ai văzut că e beat? nu știai că mereu face asta când bea peste măsură?

vrei să mă lași? vrei să mă lași? mai e aici, nu s-a cărat?

s-a dus peste drum cu nevastă-sa, cred că l-a băgat direct în pat, liniștește-te!

și curva aia? mai e aici?

unde ai vrea să se ducă? liniștește-te!

dar Paul era prea furios, a năvălit din nou în dormitor

a găsit-o căzută pe jos, abia avea puls, strângea în mână o cutiuță de hapuri, le înghițise pe toate, nimeni nu știa ce fuseseră, nu era nicio etichetă

evident că a sunat la 112 și după vreun sfert de oră sirenele au spart liniștea nopții blânde

și au plecat

se spărsese totul dintr-o prostie

dar pentru mine mai cumplit a fost ce a urmat, mai auzisem de certuri asemănătoare la petreceri ad-hoc, dar parcă acum lumea înnebunise, nu mai știa niciunul de unde să apuce firul și au început să se acuze unii pe alții, cu ce-au făcut în seara aceea, sau în alte seri sau toată viața

se acuzau de orice

de tot

n-am reținut nimic, m-am încăpățânat să nu rețin nimic, nu voiam să mă încarc cu stări care nu mă priveau, îmi spuneam încontinuu, ca într-o litanie, că lumea nu e așa, lumea nu e așa, e imposibil să se fi înrăit într-atât

toată prietenia lor era de suprafață, o mască doar, interese meschine de care se acuzau acuma, părea că nicio bucurie nu era în viața lor, numai oroare, numai oroare

am ieșit să fumez din nou

Radu Cel Frumos a venit după o vreme după mine

să știi că nu suntem cum pare, și pe mine m-a surprins

nu vreau să știu, i-am zis

dar eu vreau să știi, nu suntem toți așa, i-a dat peste cap pandemia, cu restricțiile și tensiunile ei

dar pe mine de ce nu m-a dat? dar pe tine de ce nu te-a dat, dacă spui că nu ești așa? cum i-a dat doar pe ei?

nu știu să răspund, dar vreau să-mi cunoști părerea, pentru că vreau să ne mai vedem

nu vreau să mai văd pe nimeni!

cum plec de aici? am întrebat după alt timp

te duc eu când se face ziuă

nu vreau să mă duci acasă, vreau să mă duc doar la gară

te duc la gară, dacă asta vrei, dar te pot duce și la București, poate ne vedem acolo

nu vreau să mai văd pe nimeni, nu înțelegi?

tot drumul de întoarcere mi-am spus că nu vreau să ajung ca oamenii aceia, nu vreau să fac rău, nu vreau să distrug suflete, că am iubit și tot ce e mai grozav pe lumea asta înseamnă iubire

ajută-mă, Doamne, să nu ajung așa, mă rugam, nu vreau să ajung vreodată să distrug un om

nu știu dacă eram speriată, îngrozită sau doar scârbită, voiam să ajung mai repede la casa mea și să-mi deschid laptopul, să intru pe site și poate văd și altfel de oameni

speram să dau peste altfel de oameni

dar n-a fost site-ul, a fost altceva

Partea a treia

1.

Știi ce cred? că nimic nu e pierdut, chiar când simți că totul e pierdut

n-am cum crede altfel, probabil aidoma se întâmplă cu majoritatea oamenilor, numai că n-o recunosc: oscilez între fuga din fața durerii și căutarea următoarei plăceri

așa a apărut omul despre care vreau să-ți vorbesc acuma, care m-a dat peste cap și pe care l-am dat peste cap

am un sentiment de vinovăție pe care nu mi-l explic, mi-l reprim repede, pentru că n-am făcut nimic rău, doar că nu m-am gândit, am acționat din instinct

iar acum nu prea mai știu cum să mă comport

așadar:

îl privesc cum se uită la mine intens, parcă ar vrea să-mi pătrundă în trup, în suflet, să disece, să mă scormone cum probabil are experiența s-o facă

simt fără să vreau un fior, cum am mai avut de câteva ori în viață, oricât mă împotrivesc și-mi zic să fiu lucidă, nu vreau să devin vulnerabilă, să mă las impresionată

aș vrea să înceteze cu complimentele, dar îmi dau seama că n-am cum să-l opresc, nici nu vreau, îmi fac bine, n-am mai auzit demult asemenea vorbe, poate fiorul de aici vine

îmi zic în aceeași clipă: bucură-te, dar fii lucidă

e totuși un bărbat mai în vârstă, are cu douăzeci de ani mai mult decât mine, nu-i arată, dar un vierme îmi șoptește că e cu o mie de ani mai bătrân, oricât de în formă pare, oricât îi merge mintea

iar eu sunt o femeie coaptă, am cincizeci de ani, vârsta la care mama a decis să rămână singură, la vârsta asta orice femeie se întreabă dacă merită să se mai angajeze într-o relație, deși pentru mine ar fi o idee bună după pierderea unui soț care s-a dus după o femeiușcă mai tânără, după douăzeci și unu de ani de căsătorie, am ajuns să-l urăsc

și după un al doilea soț, cu care am fost fericită nouă ani, care a plecat de tot

acum ședeam pe o canapea învelită într-o husă crem, aproape albă, iar bărbatul cel nou în fața mea, pironit într-un fotoliu învelit în același fel de husă, îmi vorbea precipitat, tulburându-mă

și primul lucru sau printre primele lucruri la care m-am gândit a fost dacă ar fi bine să mă implic într-o nouă relație, după multele luni în care fusesem absolut singură

fusese o idee bună ce făcusem până atunci

nu știam dacă acum era o idee bună

nu știam la ce se gândea el

eram convinsă că toate cărțile sunt în mâna mea, eu îl sunasem, după ce auzisem că îi murise soția, nu mai țin minte ce-i spusesem, mi se păruse uluitor că la o lună, poate puțin mai mult, publicase o carte despre ultimele lor săptămâni împreună, o văzusem în vitrina unei librării, la câteva zile după ce mă întorsesem de la petrecerea stranie de la Bran, dar îi mai citisem vreo două cărți, am deschis-o îndată ce am ajuns acasă și nu m-am mai putut desprinde, n-am lăsat-o din mână toată noaptea, am plâns ca o proastă, îmi ziceam că un bărbat care putea scrie așa despre femeia care îi fusese alături douăzeci de ani avea ceva de spus, poate avea ceva de spus și pentru mine, voiam să-l aud

și l-am sunat

nu mi-a fost greu, îl știam, doar că nu-l mai văzusem, îl cunoscusem cu două decenii în urmă, înainte să mergem fiecare pe drumul său

îi aveam adresa de email, pentru că an de an nu obosise să-mi ureze fericire de ziua mea și invariabil îmi spunea „minunato”, oricărei femei i-ar fi făcut plăcere

ai scris cartea pentru mine! i-am spus, nu știu din ce impuls, am terminat-o practic într-o zi, abia m-am putut opri, am luat-o și la școală, unde aveam o treabă urgentă și nu știam cât timp o să-mi ocupe, am ținut-o toată ziua după mine, de parcă aș fi pierdut ceva, dacă nu o aveam la mine; mi-a plăcut mult, mult, mult; două lucruri sunt importante, țin să-ți spun: nu contează timpul cât ați fost împreună, ci faptul că ați fost, cartea va avea viața ei, va întâlni și va schimba oameni și viața ei va fi lungă; nu e deloc puțin pentru un om; fii binecuvântat!

mi-a răspuns, i-am spus că mi-ar plăcea să-l revăd și să discut cu el, la un ceai sau o plimbare, undeva, găsim noi un loc undeva

și a început altă nebunie, cu o carte și o canapea crem

nu-i urmărisem cariera, habar n-aveam ce făcuse, m-am trezit noaptea, când nu aveam somn, căutând pe internet

tot ce am văzut m-a amețit, mă copleșise, atâtea meserii într-o viață, atâtea lucruri noi făcute, atâtea cărți de care nici măcar nu auzisem, eu, care sunt o cititoare avidă, mă îndoiam că vor fi fost toate neinteresante, altfel nu i le-ar fi publicat

începea să-mi placă în ce intrasem sau așa credeam, nu aveam mintea tocmai limpede

trecuse ceva timp de când nu mă mai gândisem cum ar fi să-mi placă un bărbat

nici măcar dacă un bărbat ar mai avea loc în viața mea

a urmat un schimb de emailuri de patru sau cinci zile, din ce în ce mai intense, citește, te rog, dacă merită să scrii cartea, scrie-o și public-o, poate voi înțelege și eu ce s-a întâmplat, ce e cu mine, ce să fac

2.

Deci a urmat un schimb de e-mailuri

încă nu mă hotăram ce să fac, mi-a scris pe whatsapp și i-am răspuns de îndată, tot dintr-un imbold

în dreptul numărului meu de telefon e o fotografie cu mine dansând pe o terasă, într-o rochie vaporoasă, s-a legat de ea, cu o întrebare:

mă bucur privind silueta fluture, să nu zic fluturândă, a imaginii din dreptul numărului de telefon, chiar ești o ființă diafană? înseamnă că ești o femeie fericită, nu mi-ai spus asta, când ne-am văzut am vorbit numai aiureli

sunt chiar fericirea, i-am răspuns, e ceva ce suntem, ce sunt, în fiecare clipă… deși nu ne dăm seama, și o tot urmărim, o căutăm mereu, în afară de noi

bucură-te în continuare! într-o zi poate îmi povestești și mie, ador femeile care știu să se bucure de viață

nu mă bucur, sunt eu însămi bucuria… deși, fiecare suntem, dar uităm să fim…

nu e cam mult ce spui? dar important e că simți asta; poate îmi vei spune și mie, iar dacă e un secret ce poate fi împărțit, poate o vei face și cu mine

nu e mult… poate doar părea mult, e așa de simplu, într-o lume prea complicată

mă bucur să întâlnesc oameni care gândesc așa, nu ține doar pentru tine stările astea grozave, împarte-le cu ceilalți, dacă și ei le vor

împart… mereu… cu tot sufletul…

sper să vină o zi în care măcar o părticică să împărți și cu mine,

nu vreau să grăbesc nimic

întotdeauna, ce o să fie, este… mai știu că fiecare spusă-i o parte de mine; nu cred că știi, dar scriu și eu, atunci când scriu e o respirare… dacă tot ne-am scris, îți trimit ultima „scriitură”… să nu râzi, ele vin la mine, din mine…

în colț de odaie,
luna și visul,
candela,
Maica,
și necuprinsul,

versul
stă-n suflet,
aproape
de cale,
în inimă,
înger,
freamăt,
chemare,

tu,
mai departe,
eu,
mai aproape,
pe țărmuri de vise,
stele,
pe ape,
își oglindă lumina,
și luna-i plină,

de atâta iubire,

de dor de soare,

versul
stă-n suflet,
aproape de cale,

în inimă,
înger,
freamăt,
chemare,

umbre s-amestec, îmbrățișate,
lumină
în mine,
lumină
în toate,

și sufletul,
candelă,
aprinsă-n iubire,
poate
că versuri,
din dezmărginire,

ne scriem,
pe raze de inimi,
visul,
pe țărmuri de stele,
mai necuprinsul,

în colț de suflet,
un înger,
chemare,
freamătă luna
de dor
de soare,

în colț de odaie,
luna și visul,
candela,
Maica,
și necuprinsul…

scriu… c-așa sunt, viețuiesc mai aproape de ce sunt… n-am publicat, dar versurile merg la oameni… am avut propuneri, nu-mi doresc decât să scriu și să primesc darul acesta de a scrie… că-i un izvor în mine… și mi-i de ajuns…

i-am scris apoi despre „rolurile” pe care le am, de profesoară, de mamă, de bunică, de femeie care mai aruncă pe hârtie, din când în când, versuri din prea plinul ei, că oamenii se identifică de multe ori cu „rolurile” și aceasta-i o pierdere de sine

m-a întrebat de ce nu sunt și iubită? iubita cuiva, i s-ar părea normal la cum arăt și gândesc

i-am răspuns că am fost și iubită, mult, mult, mult, mult, dar el a plecat

n-aș fi vrut să vorbesc despre asta, nu-i spusesem nimic nici pe canapeaua cu husă crem, nu știu ce m-a apucat în seara aceea, nu voiam să scriu despre necazurile mele, nu în acea clipă, dar acum o făcusem, așa că am adăugat imediat că oamenii mai și pleacă, el știe prea bine

a înțeles și s-a lăsat o tăcere lungă până am primit răspunsul, îmi era clar că se gândea ce să spună, își amintea poate de soția lui, se gândea poate că ajunsesem într-un impas

nici eu nu voiam să ajungem în situația ridicolă a doi văduvi care se confesează

i-am luat-o înainte și am scris din nou, repetând: dar poate o să fiu și iubită, dar acesta nu-i un rol, e esența a ceea ce sunt și suntem

și aici cred că a fost începutul nebuniei care a urmat, eu am declanșat-o, fără să-mi dau seama, iubita fostă și viitoare, nici n-a apucat să scrie el alte vorbe, veneau ale mele peste el: acesta nu-i un rol, iubire ești toată vremea, e o căutare nepropusă, face parte din a te afla, în toate câte sunt, ești, interacțiuni cu tine, cu celălalt

nu mai știam cum să mă exprim mai bine, să nu spun prea mult, să nu pară că mă ofer, că mă dezvelesc și totuși să-i spun ce simțeam, am adăugat: iubirea e un adânc înalt și un înalt adânc în care existăm, mai mult sau mai puțin conștient

mi se par vorbe ridicole când le repet acum, de melodramă, filosofie goală

dar atunci, pe mine vorbele astea m-ar fi emoționat, m-ar fi dat gata, nu știu ce-o fi gândit, mi-era teamă să-l întreb, m-am bucurat că se făcuse foarte târziu și și-a luat rămas bun, nu înainte să adauge că îi va fi dor să mă audă, pentru că sunt tonică și am o voce foarte plăcută

așadar am făcut ceva, înainte să închid, i-am mai trimis un poem, de parcă aș fi vrut să-i deturnez atenția de la tot ce spusesem în legătură cu iubita

aș putea fi
cântecul,
acel cântec
dinlăuntru,
neauzit,
neșoptit,
poate cântecul,
pe care-l cântă
uneori,
vântul,
când alină
ramul,

și frunza,
și floarea,

când pășește
prin zarea,

de dincolo
de clipe,

aș putea fi
la umere,
aripe,

poate,
sub pași de gând,
stele,

din raze
de gând,
mângâiere,

aș putea fi

o respirare
dintr-o zi

ori
un surâs,
din răsărit la apus,

și unul,
și celălalt,

tot
o răsărire,
mereu,
de iubire,
din noi,

câteodată,
ți se face cântec
de cântecul,
de amândoi,
neșoptit, neauzit,

poate,
cântecul
pe care-l cântă
un răsărit,

de zori,

înlăuntru,
acolo,
unde i grădina
cu-mbrățișări,
de îngeri,
de stele,
de aripe
de flori,

aș putea fi
cântecul
de cuvinte,
neșoptite,
neauzite,
așezate într-o privire,

într-un cer,
cu stele,
într-o mlădiere,
de suflet,
din cântecul
nesoptit,
neauzit,

câteodată,
cântec de celălalt
ți se face,

aș putea fi
cântecul,
care spune,
când tace,

acel cântec
dinlăuntru,
pe care-l cântă,
uneori,
vântul,

când alină
ramul și frunza și floarea, când
e așa de aproape,
și de cântec,
și de acel cântec,
zarea…

i-am mai scris că eu aud cântecul acesta și am închis înainte să răspundă

nu știu cum a dormit, pe mine m-ar fi dat peste cap, aș fi socotit că îmi fusese mie trimis, special

a doua seară i-am trimis un clip cu mine dansând

mă uit la el și ești superbă! a exclamat, o să mă îndrăgostesc de trupul tău; de mult n-am mai privit cu atâta plăcere o femeie; mi-ai făcut o bucurie enormă! de-ar avea și cărțile mele un efect asemănător asupra ta ar fi grozav

nu prea știam ce să-i răspund, m-am trezit că-i scriu că în dans sunt ca în toate, sufletul meu și bucuria de a fi,

că sunt fericită că am muzica, dansul, scrisul, cărțile, soarele, puterea de a iubi, viața…

orice om normal ar lua vorbele astea ca pe o declarație, nu una de iubire, ar fi prea de tot, dar sigur una de apropiere și de nevoie, nu te apuci să-i vorbești chiar oricui despre sufletul tău

parcă eram în transă, am continuat: și îmi dau eu, mie, bucuria, și celorlalți

și atunci a spus ceva ce ar fi trebuit să mă alerteze, că nu se mai satură să mă privească, fie și cu riscul să se îndrăgostească de mine

am închis, dar mi-a trimis în absența mea un mesaj în care spunea că i-am făcut o mare bucurie, că sunt superbă și dansez minunat, că transmit viață și fericire și mă roagă să nu mă schimb, că e încântat că a avut inspirația să-mi scrie, că și-a dorit să întâlnească o femeie ca mine și că soția lui fusese la fel de plină de viață și-i amintesc de ea

avea puterea să vorbească despre ea – dar n-am înțeles ce era în spatele vorbelor

i-am răspuns în schimb că mă bucur și eu că l-am reîntâlnit

de noi depinde ce mai urmează, a spus

ar fi trebuit să am al treilea semnal de alertă, dar în loc de asta eu am scris: de noi… și de lumina din noi

sigur o să vreau să ne vedem din nou în carne și oase mai repede decât o să vrei – a spus, pe canapeaua crem a fost o întâlnire „de lucru”, ca între doi foști colegi, așa mi s-a părut, dar nu vreau să grăbesc nimic, pentru că nu vreau să stric nimic din bucuria acestei reîntâlniri pe care văd că o împărtășești

iar eu îți mulțumesc, pentru că am nevoie de pas cu pas până la tine; ai intuit bine; eu, sub presiune, nu mă simt eu, nu mă simt liberă

vreau să te simți cât de liberă se poate, doar așa iese ceva, dacă e să iasă ceva

și s-a mai dus o seară

în seara următoare, la ora la care stabilisem contactul, după ce îmi terminam ziua de lucru și treburile gospodărești, i-am trimis din prima clipă alt poem, unul și mai personal

las timpul deoparte,
că-s în afară
de el,
până la tine,
o clipă,
de cer,
o clipă din macii,
răsăriți
prin ninsoare,
până la tine,
o clipă
de soare,

și-s fără timpuri,
în afară de timp,
trec prin lumine,
într-un nou
anotimp,

răsăresc
o clipă,
și încă una,
din cerul din mine,
răsare luna,
și soare,
și stele,
și maci prin ninsori,
până la tine,
o clipă
de zări,

necuprins anotimpul
din noi,
se desface,
clipa-i rotundă,
și timpul
tace,

suflet
și cer
și înger
și verde,
de dor răsărind,
din ce

nu se vede,

de maci răsăriți
prin povești
de ninsoare,
inima,
locul,
de unde răsare,
o clipă,
și încă
o clipă,
și încă una,

din cerul
din mine,
răsare luna,
și vis
și-nalturi
și adâncuri
și zbor,
până la tine,
o clipă
de dor,

dincolo de timpuri,
răsărind din lumine,
maci prin ninsori,
o clipă
din mine,

las timpul deoparte,
că-s în afară de el,
până la tine,
o clipă,
de cer…

uitasem promisiunea să trimit pe email, că citește mai ușor, dar tot a părut să se bucure, ba chiar a ținut să discute puțin pe text, m-a întrebat de ce folosesc mereu cuvântul „răsăresc”, când corect ar fi „răsar”, altfel pare incorect, dacă nu insist eu pe licențe poetice

e o simțire, i-am răspuns, atât, și dacă-i simțire, nu poate fi corectă ori incorectă, doar e, cuvintele-s vii

i-a fost dor de mine toată ziua, mi-a spus în seara următoare

i-am răspuns cu un nou poem, îl începusem pentru soțul meu care a plecat, nu fusesem în stare să-l duc la capăt, dar îl sfârșisem în ziua aceea

iubirea-i o aripă
care crește
la umărul
celuilalt

pare,
ca din tine,
din mine,
da-i din cerul înalt,

care și-a lăsat,
un ram,
cu stele florit,
până la suflet,
neprihănit,

sufletul
e un freamăt
de aripe,
o respirare,
la țărmuri de clipe,
are trup
de iubire,
și-l vezi
în celălalt
cu tot cerul
de dor,
de privire,

în aripa ta
mi-am lăsat,
zborul,
în adâncuri înalte
de ceruri,
mă freamătă
dorul,

până la îngerul

alb
cu aripe,
în inima mea,
respirare
de clipe,

la țărmuri de suflet
iubirea
s-așază,
să lase
aproape
de inimă o rază,

din rază,
floresc
mulțimi de stele,
întreagă
lumina
s-aprinde
din ele,

o lume,
cum nu-i alta,
în suflet lumină,
și Bunu
își lasă
acolo o grădină,
cu îngeri,
cu stele,
cu cer,
cu clipe,

la umărul tău,
să-ți fie,
aripe,

iubirea-i o aripă
care crește
la umărul
celuilalt,

pare
ca din tine,
din mine,

da-i din cerul înalt…

a repetat că i-a fost un dor nebun de mine, că a urmărit de mai multe ori clipul în care dansam și i-a sporit dorul, dar și singurătatea; se întreba dacă asta nu înseamnă că se îndrăgostește de mine, deși nu mă văzuse în carne și oase decât o dată în două decenii, și că îi era puțin teamă

și nici măcar atunci n-a sunat niciun clopoțel în capul meu, ba chiar mă trezeam scriind despre iubire, cât e de frumoasă, și că cine îndrăznește să iubească ajunge mai aproape de esența lui

eram nebună!

și iar versuri, pe care le scrisesem cu câteva ore mai înainte, dar pe care le începusem cu ani în urmă și nu le dusesem la capăt, iar acum ardeam de nerăbdare să i le trimit:

de va fi
să cad,
în brațele tale,
să cad,
să-mi fii aproape,
de suflet,
și cald,

de va fi să-mi fie,
așa de aproape,
depărtarea,
să m-aștepți la intrarea,
din dreapta
sau din stânga,
totuna,
oricum,
cred,
că o să te caut întruna,
până o să mă
știu bine,
și o să ajung,
așa de depărtarea,
aproape, de tine,

de va fi,
să mă rătăcesc,

pe drumul acesta
interior, lasă-mi
câteva repere,
de dor,
și o hartă
de zbor,
și o pereche de aripe,
și, dacă vrei,
câteva clipe,
îmbrățișate,
ca să înțeleg,
că e mai important,
poate,
drumul ăsta,
așa de aproape,
decât capătul,
oricât
ar fi de departe,

până o să mă știu bine,
și să ajung,
așa de depărtarea,
aproape, de tine,

de-a fi
să mă risipesc,
iubind,
să fiu risipire,
să ard lumină,
până la-nceput
de-ntâlnire,
să fiu flacără,
să fiu vânt,
să fiu cuvânt,

în care să mă simți dansând,
râzând,
fremătând,
lunecând,

și așa mai departe,

în brațele tale,
să-mi fie aproape,

de suflet,
toate,

și cald…

mi-a răspuns franc: tu chiar vrei să ajung să te iubesc?

atunci abia m-am întrebat dacă n-am declanșat o nebunie, dar înainte să-mi dau un răspuns, s-a încheiat seara, aveam treburi amândoi

iar în ziua următoare mi-a scris că simte că deja se întâmplă ce îmi scrisese că s-ar putea întâmpla

nu știam ce să spun

și a continuat: acceptă să mă apropii de tine cât de mult se poate, cât de mult pot; și lasă-te iubită, asta vreau

e atât de cald și frumos la tine în suflet, m-am trezit scriind

habar n-am cum e, dar te vreau acolo și am un chef/dor nebun să te văd, să te mângâi, să te țin în brațe, lipită de mine, să mă pierd în ochii tăi calzi

trebuia să-i răspund, ca o nebună, cum am făcut? și mie îmi e dor mult de mine, întâi, am așa de multă nevoie de mine, de așa de multă vreme, mă tot găsesc, și apoi mă pierd… îmi e dor de mine, în celălalt… dar mă tem că celălalt n-o să mă afle așa cum sunt, dincolo de ce sunt, de ce se vede… am să-ți scriu… sunt iar pe repede… acest repede nu-mi place, e în afara mea și face parte din trebuie… și eu nu cred în trebuie… deloc…

iar răspunsul lui a fost cel care m-a speriat, întâi, pe urmă m-a dat peste cap:

ca să te găsești/regăsești și să nu te mai pierzi, lasă-te iubită! poate sunt în stare, sigur ești în stare

a urmat primul meu mesaj din care reieșea tulburarea în care căzusem:

să mă ierți… văd, simt, îmi doresc… prețuiesc mult tot… însă e prea repede pentru mine… nu-s în stare să fac pași în ritmul acesta… de aceea, am început prin a vorbi despre prietenie… să mă ierți, te rog mult… poate am să-ți vorbesc/spun/scriu despre putințe, despre neputințe, despre dor și dorințe, despre atâtea câte sunt și nu sunt, și sunt în ce nu sunt…

și i-am blocat telefonul; și whatsapp-ul

nu știu de ce am făcut-o

un impuls
sau o teamă?

3.

Atunci mi-am dat seama de ce provocasem, de fapt încă nu-mi dădeam seama prea bine

pentru că nu înțelegeam ce se întâmplase

cum să te îndrăgostești de cineva pe care nu-l vezi zi de zi, nu știi prea bine ce face, nu-i știi prea bine gândurile, practic abia de l-ai cunoscut?

deci n-avea cum să fie vina mea

dar dacă cumva eu mă arătasem mai mult decât era necesar și stârnisem toată acea nebunie, pentru că nu pot spune altfel celor ce au urmat?

bănuia, probabil, că nu-mi era bine și mi-a scris pe email:

dacă ai știi cât de mult aș vrea acum să fiu lângă tine, să te calin, să te alin, să te mângâi, să te îmbrățișez, să te conving că nu ești singură, să știi că există, pe lângă cei care-ți sunt apropiați, încă un om care îți vrea binele, te vrea aproape, ține la tine; cum să nu conteze toate astea?! când știi că există cineva pe lume, fie și un singur om, care te vrea aproape și îți vrea binele, cum să nu vrei să ieși din marasm, să te vindeci, să-ți revii?! voi fi mereu aici, doar să dai un semn!

și după un timp: SIGUR nu vreau să cedezi! CHIAR AM NEVOIE DE TINE!

ai nevoie de cineva care nu e ok?, i-am răspuns; eu nu-s ok, acum… și nu pot așa… îmi doresc să fiu întreagă eu, ca să pot comunica… nu pot în starea asta… pur și simplu… atât pot, acum…

am înțeles – a scris; dar te pot ajuta? vrei să vorbim? despre orice altceva?! doar să-mi spui ce să fac; dacă vrei să stai singură – deși sigur nu e bine! – îmi spui, dacă vrei să sun la o anumită oră, o voi face,

dacă vrei doar să dormi, te las să dormi; dar vreau să ieși din starea asta!

înțelegi că am nevoie de tine, acum, că te-am găsit?

după care a urmat primul meu mesaj aproape incoerent, de fapt cred că nu voiam să spun ce e cu mine,

nu voiam nici să pun capăt discuției și relației, nu știam ce voiam:

bine… am să spun atât… și apoi, n-am să mai spun… sunt stări de teamă, de anxietate, vin de niciunde; azi, m-am trezit în ele, iar… cu tremur, inima speriată, nu pot respira cum trebuie, îs fără mine… știu ce recomandă doctorul, s.a.m.d.… nimic și nimeni nu poate vindeca ceva ce nu poți vindeca tu… e un tumult de trăiri ale sufletului, ale gândului, o neîntâlnire între suflet și gând… prea multă trăire… o hiper de hipersensibilitate și hiperempatizare dintotdeauna… nu-s în stare de nimic, așa cum ți-am spus, mă repet, vezi, acum, să exprim, explic… am nevoie și de somn… uneori… aș vrea să fug și să mă eliberez de toate câte nu sunt… că-s mai mult în ce nu-s decât în ce sunt… te rog, atât pot eu, acum… o să treacă… poate o să fiu și mai mlădie, și mai aripă, și mai lumină, trecându-le…

OK; dar să știi că pe umerii mei poți pune ORICE

nu vreau să pun pe umerii nimănui nimic și nici nu pot… nu pot acum… acum, atât pot…

înțeleg că eram incoerentă, abia acum, când am recitit ce am scris, am priceput că n-ar fi înțeles nimeni nimic, oricine ar fi citit s-ar fi putut speria, gândindu-se că mi s-a întâmplat, așa, peste noapte, ceva rău, sau ceva din trecutul meu reapăruse și nu doar mă dădea peste cap, ci îmi făcea rău și că totul nu putea fi decât grav

sigur și eu, dacă aș fi citit rândurile acelea trimise de altcineva și aș fi fost cu mintea la mine, aș fi reacționat la fel, dar atunci nu eram în stare să înțeleg, ba chiar simțeam că mă înfurii

aveam stări urâte de care nu voiam să vorbesc, pe care voiam să le depășesc și să nu mai trec prin ele, abia de reușeam să fiu cumva

dar el mă bombarda cu apeluri că vrea să înțeleagă, că nu mă presează, fără să priceapă că exact asta făcea, că-i sunt datoare o explicație, că nu-l pot arunca în negură

îmi scria că se plimbă ca un leu în cușcă, fumează în neștire și bea și vrea să mă audă, de parcă mă interesa pe mine starea lui de atunci!

i-am răspuns că nimic nu avea legătură cu el, care e un om extraordinar, toate-s din neputința mea și am început să-l rog să mă ierte, să mă ierte

și după ce am trimis mesajul chiar m-am înfuriat

de fapt, m-am înfuriat după ce am mai primit un mesaj, lung, aproape o scrisoare, în care îmi repeta că bănuiește că el ar fi cauza, că e așa și pe dincolo, poate un bărbat care nu-mi place sau prea bătrân pentru mine, lucruri la care nu mă gândisem și mă provoca să mă gândesc, dar n-aveam niciun chef să mă gândesc la ceva, nici măcar la starea mea, îmi vorbea cu mintea lui îmbârligată, cum spunea că ar fi, numai despre el, nimic despre mine

ca să-l fac să nu mai abereze, i-am trimis un alt poem, nu mai știu dacă îl scrisesem în dimineața acelei zile, ori era în mine mai demult și doar atunci ieșise la lumină

am să scriu
despre poezia
despre fără sfârșit,
acolo,
unde cuvintele
s-au dezmărginit,
și stele,
din vârfuri de șoapte,
și-au despletit
lumini,
să ne viseze
începuturi,
din noapte,
pășesc,
prin poezia
din tine,
sunt aprinse
atâtea lumine,
pe drum,
pași
și o dragoste mare,
un cântec,
la-ntâlnire de cale,
la margine de clipă,
aud,
de înger aripă,
poate
că-n stânga ori dreapta,
în inimă,
deschisă poarta,

către zări nesfârşite,
despre noi,
din aceleaşi
cuvinte albastre,
şoapte,
la margini de clipe,
îngeri,
paseri măiastre,
pe un ţărm de vis,
mai aproape,
mai necuprins,
mai poezie,
mai neprihănire,
mai neatins,
mai iubire,
o rugă,
într-un cântec de lumine, am să scriu
despre fără sfârşitul
din mine,
dincolo
de hotarul neînflorit,
dincolo
de pas rătăcit,
dincolo de mâine,
de ieri,
am să scriu,
despre poezia
din primăveri,
despre un dans
de clipe,
cu atâţia îngeri,
paseri măiastre,
şi aripe…

după care, brusc, parcă am avut o revelație și i-am scris ce credeam: că, în acel moment, nu mă înțelegea deloc, nu-i spusesem mai nimic, e adevărat, adică totul era neîndeajuns și n-avea cum să înțeleagă, abia târziu m-am gândit la asta

dar i-am vorbit despre El, i-am sugerat mai degrabă cum iubisem eu, cu câtă putere de iubire, devenisem una cu omul iubit, trăisem ultimii nouă ani în acea Iubire desăvârșită, care depășește planurile tangibilului, trecusem de planul fizic, nu mai avusesem relații fizice,

dar învățasem Iubirea și putințele ei, cum nu pot exprima cuvintele

iar acum, în zilele acestea, căzusem, mă străduiam să mă ridic cumva, dar nu știam nimic de mâine, și probabil nici nu voiam să știu

știam doar că îmi era rău, rău, rău, și în același timp mă gândisem că ajunsesem în starea aceea de rău și pentru ce provocasem, fără intenție, nu voiam să fac rău nimănui, cu atât mai mult lui, și toate se adăugau la suferința mea

că-mi fusese gândul curat, limpede, fără vreun plan și nu reușeam să mă întorc la mine, oricât mă străduiam

nu mai știu dacă mi-a răspuns ori nu imediat, sigur a făcut-o, în impetuozitatea lui, dar important e că eu am continuat să-i explic, ori așa mi se părea, că nu m-am jucat cu el, nu știu să mă joc decât la școală și n-am reușit nicicând, că e nedrept să fie agresiv cu mine, deși ar avea toată îndreptățirea, nu voisem decât să-i fie bine, nu mă gândisem că va ajunge să mă iubească așa și atât de repede, nu mă gândisem că o să trec din nou prin stările acelea cumplite, care mă fac să fug, să mă ascund, pentru că

în sfârșit recunoșteam și îi spuneam și lui:

în mine nu era nimic vindecat, mă împiedicam în rănile mele

și atunci i-am spus și grozăvia, ce credeam în acea clipă: cel mai fair din partea mea ar fi să-l eliberez, să cer să mă uite, să creadă ce vrea la urma urmei, să fie liber și să se bucure de întâlnirea ce ne-a fost dată, câtă a fost

îmi asumam și faptul că, fără să-mi dau seama, necrezând o clipă că e cu putință și nefăcând nimic să se ajungă la așa ceva, îl făceam să sufere atât de mult din cauza mea

dar mă încăpățânam să adaug că, după stricta mea credință, nu de celălalt ține fericirea ori nefericirea, asta ar duce la condiționare, e și asta iubire, dar nu e Iubirea

probabil s-a rupt ceva în el, aproape că mi-a spus asta, ca și în mine

altfel nu văd de ce i-am spus-o, nu mai țineam minte până n-am recitit, îi mulțumeam pentru minunăția de Om care era, de darul pe care mi-l făcuse, însă insistam că s-a rupt ceva în mine, eram amestecată între atâtea pe care nu le știam, asaltându-mă din toate părțile, în valuri

deși îmi doream să fiu în continuare în dans cu viața, cu mine, așa cum mă văzuse și de abia de-acolo puteam să văd din nou soarele din mine, care să mă îmbrățișeze fără sfârșit

și-i mai spuneam că mă dor cuvintele lui, dar și ele erau tot daruri, pe care aveam să le păstrez în suflet, iar când va ieși soarele, or să se însorească toate

4.

Și probabil că începeam să mă lămuresc cu mine însămi, pentru că, după un timp, în alt mesaj, îi spuneam că venise peste mine într-o clipă, ca un tumult, venise și peste el, involuntar,

dar reacția mea fusese de fugă, mai ales în stările prin care treceam

îi vorbisem de la început despre prietenie

mereu îmi fusese bine în curgerea firească a vieții, în ritmurile ei, pe care le simt în mine, atât timp cât n-am fost forțată și atunci, la ivirea acelui tumult, am fugit

când nu s-a întâmplat așa, când am curs cu viața, când am fost liberă, a fost o minunăție, aceasta neînsemnând lipsa suferinței, uneori atroce, o suferință pe care mi-am asumat-o, deși, cine și-o dorește?

în orice situație te-ai afla, cum îi mai spusesem, depinde cum alegi tu, felul în care te raportezi

bucuria e în fiecare, nu e dependentă de nimic și de nimeni, în noi sunt toate, n-o să se întâmple decât binele, pentru că suntem făcuți din atâta bine

ieși din nebunia asta, pe care ai creat-o cu dorul și dorința ta, din atâta dor și dorință, lasă viața să te îmbrățișeze lin, așa cum vine la tine, n-am făcut nimic care să te aducă pe tine aici, încă odată spun, intenția mea a fost de a comunica cu prietenie

știi de ce cred că ai venit către mine? pentru că ai simțit, inconștient, lumina din mine, ai nevoie de multă lumină, dar de lumina ta, în primul rând, eu doar îți pot arăta cum să-ți afli lumina, că toți suntem lumini întrupate, ar trebui să rămânem aprinse și să luminăm fiecare din noi și în jurul nostru, tu trebuie să afli calea spre lumina ta, să o aprinzi și să o crești, în toată clipa, nu ești singur, eu sunt aici, nimeni și nimic nu e mai aproape de tine decât lumina din tine, câte ești tu…

dar nu cred că a înțeles ori n-a putut

ce simplu e din afară, spunea, ce greu e să scrii când ești tulburat cum sunt eu acum și am nevoie de un umăr care să știu că e aproape, de care să știu că mă pot sprijini; da, în sensul ăsta am nevoie de certitudini:

când știu că există un om care e alături, pe care mă pot baza, trec prin orice, altfel bâjbâi și nu reușesc nimic, dar probabil e prea mult, adică cer prea mult; simt uneori că mă lasă puterile, deși știu că sunt puternic,

e o încâlceală acum în mintea mea

oare, de ce nu încerci să vezi dincolo de ce se vede… cred că acum, mai mult decât nicicând, în viața ta, se întâmplă minuni… din încâlceala asta, așa cum o numești, ești mai mult decât oricând… eu sunt… uite-mă… îți scriu… și tu ești… ieși din cele știute… ai pășit în cele neștiute despre tine… e firesc să nu cunoști drumul… așază pas cu pas… și drumul o să se împlinească într-o cale pe care nu ai mai umblat… și apucă-te din nou să scrii, cred că va fi o scriitură cum n-a mai fost, pentru că o va scrie un om care începe a fi din ce n-a mai fost…

dar aș vrea să știu că există un mâine, că nu fugi!

vezi… ai nevoie de certitudini… nu există… decât una singură, cea a clipei prezente… eu am învățat-o… oricât de tare m-ar încerca dorința materială de a controla cumva ceva… am învățat să fiu necuprinsul care-i în mine în clipa aceasta care-i în fiecare clipă, un dar… restu-s iluzii construite de minte, care are nevoie mereu să știe ce nu știe de altfel, să controleze ce nu poate controla… lasă-te purtat de clipa asta, pătrunde în preaplinul ei, așa cum e, simte-i gustul, mireasma, viul… e viață…

iar pe mine, care nu-s în puterile mele, deloc… încă… nu pot, nu pot și nu promit nimic… lasă-mă liberă… așa cum sunt… cu cât mă presezi, cu cât vrei, cu atât nu pot… nu știu… o să fie cum o să fie… tot ce e, e acum… acum, așa sunt… nu știu cum o să fie… nici nu vreau să știu… prefer să-mi spună fiecare clipă, să-mi arate calea, fiecare șoaptă de viață… atât… mereu învățăm… întâlnirile pot fi binecuvântări, lecții… toate spre folos… și înțelege, cel mai simplu lucru cu putință,

cele simple se rezolvă mereu, pe cele așa de complicate de ființa noastră materială… în tine ai tot: viața, lumina, forța, minunăția de a respira… în tine e o lume, de tine înfățișată în cărțile tale…

până și condamnaților li se acordă o a doua șansă!

nu știu ce i-am răspuns, mi se păruse aiurea, probabil m-am repetat

și mai târziu:
beau, fumez și plâng pentru tot și pentru că exiști

de data asta n-am înțeles eu, de-a binelea, m-am revoltat, cum să plângi că exist?
mi-a răspuns după o vreme, probabil nu văzuse nedumerirea mea:
plâng de fericire că exiști!

dar apucasem să-i trimit vorbele pe care nu credeam că i le voi spune:
nu vreau să mă mai cauți niciodată

Partea a patra

De ce te-ai oprit? spune mai departe, mai e ceva, în concomitența în care trăim nu se poate să fie numai atât, nu se poate să fie numai adevărul tău, altfel ai fi scris singură cartea, n-ai fi venit la mine

pentru că tot ce am spus mi se pare acum o poveste atât de îngrozitor de banală, că nici nu merită să te apleci asupra ei, și nu mai înțeleg, ce afli în plus de milioanele de povești care au fost aidoma?

asta e viața, doar banalități care ne dau peste cap?

și mai e ceva, acum, nu sunt sigură de nimic, deși sunt în continuare foarte sigură de tot ce-am gândit și spus atunci

val de întrebări e în capul meu:

dacă, în același timp, o fi fost și cum spunea el, adică mi-a vorbit despre iubire și mi-a cerut să mă las iubită și m-am speriat, m-am blocat, am descoperit un lacăt în mine, pentru că era ceva nou într-un moment în care nu credeam posibil?

dacă și intuițiile lui vor fi fost adevărate?

dacă nevoia lui de comunicare, de care îmi tot vorbea, va fi fost atât de năvalnic spusă că n-am înțeles, ori am înțeles greșit?

dacă va fi avut și el o iubire ca a mea și gândea la fel ca mine, doar că avea puterea să treacă mai repede mai departe, adică era cu o clipă în fața mea?

dacă avea dreptate și mă speriasem, incapabilă să accept, de diferența de vârstă și nu voiam să construiesc nimic pe ea, să nu ajungă la mine din nou nenorocirea să rămân singură?

dacă cumva doar această nerăbdare a lui m-a blocat și am înțeles totul anapoda și asta va fi însemnat că voi fi pierdut ceva ce caut și caut și caut și caut, totuși?

și, mai ales, cât adevăr e în tot ce spun și simt, dacă mă înșel până și pe mine însămi?

dacă, mai ales, a fost o păcăleală, chiar și pentru mine însămi, în care m-am implicat conștient, creându-mi o stare de derută, de temeri, de anxietate, de boală, de victimă, de naiba știe ce, care nu era adevărată, cu vorbe frumoase despre lumina și cântecul din mine, doar pentru că nu știam altă cale prin care să mă desprind de el fără să-l fac să sufere prea mult, sau, oribil, să ies eu cu

fruntea sus, și să apar ca o ființă bună, care nu părăsește pe nimeni?

că, la o adică, totul în mine e fals?

o să mă lămuresc, dacă o să scrii cartea?

habar n-am, tu ştii, tu eşti cea care decizi, cum ai făcut mereu până acum

pun atâtea întrebări pentru că, altfel, de ce m-am trezit, câteva zile mai târziu, cu toată durerea mea disperată, sau poate doar închipuită, că am reintrat ore în șir, zi după zi, pe site-ul acela să caut profiluri de bărbați pentru fișele mele, chiar dorind să-i întâlnesc, să-i cunosc și să-i analizez, chipurile pentru carte?

deși nu mai eram sigură că mă mai interesează să scriu cartea…

București,
ianuarie 2022

Versurile incluse în carte aparțin
unui poet – V.D.P. –
care încă nu dorește să publice

Mulțumiri

Cristinei, care e mereu cu mine, în tot ce scriu.

Exigentului meu consilier editorial Jana Balacciu Matei, care s-a aplecat cu aceeași acribie și asupra textului pe care abia l-ați citit, făcându-mă să răsuflu ușurat după ce a exclamat: e ok!

Fiului meu Daniel, care nu încetează să întrebe, de fiecare dată când mă vede: Când te apuci de scris? Cât ai mai scris?

Prietenului Daniel Nicolescu care a reușit să-mi facă, din nou într-un timp record, o copertă minunată.

Firește, neobositului meu editor Costel Postolache care, depășindu-se pe sine, ca de fiecare dată, a inclus cartea în planurile sale editoriale.

Și, cu deosebire, tuturor celor care cred în iubire.

Biografie

Născut la 6 ianuarie 1946, Stelian Țurlea a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Între 1996 și 2014 a lucrat la ProTv ca director editorial, între 2000 și 2016 a condus „Ziarul de duminică”, pe care l-a și creat.

Este autor a treizeci și două de romane, un volum de povestiri, unul de memorii, unsprezece cărți de publicistică, zece cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șapte albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociaților Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1), 1995, Premiul APTR pentru Observator, 1996, Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996, Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999, Premiul Fundației Pro pentru jurnalism, 2001, Premiul Radio Romania Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

Iubirea – trăită, ofilită, din nou descoperită, pierdută. Mereu aceeași: nevoie de iubire, Și teama de ea.

Eroina acestei cărți a trecut prin toate aceste stări, le descrie, dar știe și că doar literatura o va ajuta să le înțeleagă și să se înțeleagă.

O sută de relatări ale unei femei curajoase, în căutarea unui autor care să le transforme într-o carte, pentru ea și pentru toți cei ce o vor citi.

Iubirea – trăită, ofilită, din nou descoperită, pierdută. Mereu aceeași: nevoia de iubire. Și teama de ea.

Eroina acestei cărți a trecut prin toate aceste stări, le descrie, dar știe și că doar literatura o va ajuta să le înțeleagă și să se înțeleagă.

O suită de relatări ale unei femei curajoase, în căutarea unui autor care să le transforme într-o carte, pentru ea și pentru toți cei ce o vor citi.

virtual-project.eu

ISBN 978-606-992-654-3
9 786069 926543
INTEGRAL
eintegral.ro

Table of Contents

Prolog
Prima parte
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

Partea a doua
Partea a treia
1.
2.
3.
4.
Partea a patra
Mulțumiri
Biografie

Table of Contents

Prolog 7
Prima parte 9
1. 10
2. 15
3. 17
4. 19
5. 21
6. 23
7. 24
Partea a doua 27
Partea a treia 39
1. 40
2. 42
3. 57
4. 62
Partea a patra 65
Mulțumiri 69
Biografie 70